

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXV. évfolyam

2021. Húsvét

Ima

Ó, Szent József, ki oly nagy és erős
védelmezőnk vagy, és kérésed oly gyorsan
jut el Isten trónja elé, eléd helyezem
minden aggodalmamat és kívánságomat.

Ó, Szent József, támogass hathatós
közbenjárásoddal, és kérd isteni Fiadtól,
áldjon meg engem minden lelki
ajándékkal, Krisztus, a mi Urunk által,
hogy mennyei segítségedben részesedvén
hálát és hódolatot adhassak a
legszeretőbb Édesapának.

Szent József-ima Kr. u. 50-ből (részlet)

Beköszöntő

Ha őszinte vagyok magamhoz, be kell vallanom, hogy nem szeretem a változásokat. Félek a bennük rejlő bizonytalanságtól. Biztonságpárti vagyok. Inkább választom a biztosat, ami talán kevésbé jó, mint a bizonytalan jobbat: *jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok.*

Vannak olyan helyzetek, amikor az embernek nincs választása: a változás jön! Ilyen ez a jelenlegi járványhelyzet is. Nem csak a jelen, hanem a jövő is bizonytalanná vált egyetlen pillanat alatt. Hol egy biztos pont, mi adhat számomra egy ilyen helyzetben biztosságot?

Hiszem, érzem, hogy Isten folyton valami újat akar megmutatni nekem magából, ha engedem, hogy megváltoztasson. De ha félek ettől a változástól, elutasíthatom. Ebben a helyzetben van választásom. De le merem-e győzni a félemeimet? Ez bizalom kérdése.

Húsvéti számunk cikkeinek írói közül többekben megvolt ez a bizalom és engedtek a változásnak – és pont így találták meg életük biztos pontját.

Schwarzokopf Bálint és Orsi

TARTALOM

Az ünnep üzenete

Otthon vagy? – Henrik atya 4

Élő vízforrás

Rovatvezető: Vasné Dám Réka

Az Eucharisztia vonzásában – Vasné Dám Réka 6

Imádság

Húsvéti szeretetszárnyalás – Molnár Cecília 9

Benedictus – Szakácsné Ujházy Mária (Mickó) 10

Tanúságtétel

Isten megszólított - 1. rész: Adrienn – Váry Adrienn 12

Isten megszólított - 2. rész: Lajos – Bene Lajos 15

Gondolatok

Ahogy Mária... – Szakácsné Ujházy Mária (Mickó) 17

Olvastam... Rovatvezető: Szóts Miklós

A szent háromnapról – Szóts Miklós 20

Lelkiség

A karizmatikus megújulás elterjedése Európában – Fejes Imre 24

Közösségeink Rovatvezető: Schwarczkopf Orsi és Bálint

Ugyanazon Csillag alatt – Schwarczkopf Bálint 28

Közös(s)égi találkozások Rovatvezető: Szakácsné Ujházy Mária

Beskatulyázva – Szakácsné Ujházy Mária (Mickó) 32

Gyökereink Rovatvezető: Kiss Gábor

Az albertfalvi templomi énekkar története

3. rész: az 1970-től az 1990-es évekig – Kocsis István 34

Szolgálataink

Hat évtizednyi szolgálat - A Fehérvári lányok története
– Sümegh László

38

AKTK hírek Rovatvezető: Kiss István

Rövid híreink – Kiss István

43

Arcok-szakmák-hivatások Rovatvezető: Kiss István

A pszichopedagógus – Kiss István

44

Alfanimators Rovatvezető: Fejes Miklós

Egy közösség Don Bosco nyomában – Schwarczkopf Bálint

48

Don Boscós hírek Rovatvezető: Makrai Ákos

MASZKabál – Makrai Ákos

54

Gyereksarok Rovatvezető: Kovács-Rokolya Boglárka

Húsvét gyerekszemmel

56

Húsvéti feladvány

59

Felhívás

Névadó ötletpályázat

60

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél* Megjelenik évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor. Kiadja: az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség 1116 Budapest, Bükköny u. 3. Felelős kiadó: Dr. Gável Henrik plébános. Alapító szerkesztő: Kiss Gábor. Szerkesztők: Schwarczkopf Bálint és Orsi. Szerkesztőbizottság: Ágh József és Edit, Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Riszterer Zsuzsanna, Szakácsné Ujházy Mária, Szóts Miklós, Vasné Dám Réka és Vas Gábor. Lektorálás: Magony-Biró Kata és Magony Andor. Fotók: www.pixabay.com, Internet. Nyomdai munkálatok: VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba 2021. május 9-ig várjuk írásaitokat az egyhazkozsegilevel@gmail.com címre.

Otthon vagy?

A black rotary telephone is the central focus, resting on a wooden desk. In the foreground, a black pen with gold accents lies on a piece of paper with faint, handwritten text. The background is softly lit, suggesting an indoor setting.

Hányszor keressük fel egymást ezzel a kérdéssel telefonon: „Szia, otthon vagy?” Ilyenkor többnyire nem csak arra vagyunk kíváncsiak, vajon a másik fizikailag otthon tartózkodik-e, hanem hogy zavarhatjuk-e megkeresésünkkel, jelenlétünkkel. A válaszból pedig mindig egyértelműen kiolvashatjuk, szívesen látott-e a személyünk, vagy éppen most nem alkalmas a találkozás.

Ezt a másoknak gyakorta feltett kérdést azonban egyszer magunkra alkalmazva is fel kell tennünk: „Vajon én tényleg otthon vagyok?” Ilyenkor sem arra kérdezzük rá, vajon fizikailag a házukban tartózkodunk-e, hanem: minden adva van-e ahhoz, hogy saját dolgaink által körülvéve önmagunk lehessünk, teljes fesztelenséggel magunkat adhassuk másoknak, egyszóval: jól érezzük-e magunkat a bőrünkben?

Olyan boldogító megélni minden karácsonykor, hogy a közénk jött Üdvözítő a mi kis világunkat otthonaként lakta be, amikor „köztünk ütötte fel sátorát”, és „tulajdonába, övéi közé jött”. Mégis, amikor eljött az óra, a húsvét órája, úgy búcsúzott el tanítványaitól, hogy azt mondta: Ne nyugtalankodjatok, mert Atyám házában sok hely van. Előre megyek helyet készíteni nektek, aztán majd ismét eljövök, és magammal viszlek titeket.

Az Ő otthona az Atyánál van. Jézus húsvétja nem csak a megváltás művét jelenti, hanem átmenetet ebből a világból az Ő igazi otthonába. Ahogyan a húsvét jelentése is pészach, átvonulás, úgy nekünk is hozzá kell szoktatni szívünket ahhoz az átmenethez, ami a földi, becses, bár ideiglenes otthonunkat mennyei öröklakásunkra cseréli fel.

Kereszténynek lenni épp azt jelenti, hogy – bár itt a földön élünk, mégis úgy tevékenykedünk, mint akik tudják – „a mi hazánk a mennyben van”, ahogyan Péter apostol is írja levelében.

Ennek a kis írásnak külön kis aktualitást ad az a bontakozó öröm, hogy látjuk szépülni és egyre inkább belakható otthonná épülni közösségi házunkat. Nem akarjuk elfeledni, hogy Jézus húsvétja egyszerre egy személyes és közösségi meghívást rejt magában: „Atyám házában sok hely van. Gyertek, és ott legyetek igazán otthon velem, ahol én vagyok!”

Ebből a szemszögből újra feltennem a húsvéti kérdést: bízom benne, hogy már „itt-hon” vagy, de szoktál-e „ott-hon” is lenni?

Azért imádkozom ezen a húsvéton, hogy mindannyian „itt-hon” élők egy kicsit átélhessük a Jézusba vetett személyes hit által, hogy egy kicsit már „ott-hon” is vagyunk Vele. Hiszen a szeretet által, mely az értünk meghalt és feltámadott Úrhoz köt minket, képesek lehetünk már egy kicsit ott lenni, ahol Ő van. Hozza meg Nektek ennek a húsvéti ünneplésnek az eseménye azt kegyelmet, hogy egy kicsit „ott-honosabban” mozogtok az Atya házában. Ezekkel a gondolatokkal kívánok áldott, szent húsvéti ünnepeket Nektek!

Szeretettel:

Henrik atya

Az Eucharisztia vonzásában

Az elmúlt egy évben mindannyiunknak meg kellett tapasztalnia hosszabb-rövidebb időre, hogy a templomon kívül, szentmise nélkül, Eucharisztia vétele nélkül, szentségek nélkül, otthonunkban is meg kell tanulnunk lelki életet élni, imádkozni, megszentelni az Úr napját, megtalálni Istent.

De vajon ez azt jelenti, hogy ilyenkor az eucharisztikus lelkületet féltre kell tenni és más módokon közelíteni Istenhez? Mondhatnánk azt, amit sokan meg is tesznek, hogy nem kell nekünk a szentmise, a hegytetőn is lehet imádkozni. Az Úr ott van mindenhol, az otthonunkban, a munkánkban, ott él a szívünkben. Ez így is van, azonban az utolsó vacsora óta tudjuk, hogy Jézus a kenyér és a bor színében akar velünk lenni, amíg ezen a földön kell élnünk. Ebben a formában van hozzánk a legközelebb, az Oltáriszentségben akar velünk találkozni, itt akar látni imádkozni, innen küldi áldását otthoni munkánkra, innen nyújtja vigasztalásait. Isten mindenhol jelen van, de a tabernákulumok az erőcentrumai ennek a jelenlétnek. Az Eucharisziát nem helyettesíti semmi sem. Ezért a szentségi Jézust nem szabad elválasztanunk a mindennapi életünktől sem, akkor sem, amikor éppen nem a templomban vagyunk – és ez tulajdonképpen független attól, hogy van-e járvány és lehet-e szentmisén részt venni. Hiszen olyan nincs, hogy egyáltalán ne lenne szentmise, az eucharisztikus jelenlét pedig átöleli az egész világot. Az Úr nincsen beszorítva egy adott templomba, aki Őt várja, ahhoz elér bárhová. Ebben a várakozásban és vágyakozásban tudunk vele lenni akkor, amikor távolabb vagyunk a templomtól.

Pio atyáról mondják: számára a nap minden órája az Oltáriszentségre való felkészülés, vagy az Oltáriszentségért való hálaadás volt. Nekünk is ezt a lelkületet kell követnünk, nem szabad egy épület falai közé, a vasárnapi egy órába vagy a szentségimádási időnkbe szorítanunk az Oltáriszentséggel való kapcsolatunkat.

Szent Ferencnek pedig az volt a szokása, hogy templomba menet nemcsak a szentségházban jelenlévő, hanem a világ minden templomában jelenlévő szentségi Jézust köszöntötte. *„Imádunk téged, szentséges Úr Jézus, itt, és minden szent egyházban, amely csak az egész világon van, és áldunk téged...!”* A szentségi Jézust bárhol köszönhetjük, akkor is, ha máshol vagyunk. Nemcsak egyik templomból a másikba, hanem akár otthonról is. Egész életszemléletünk központja kell legyen Krisztus az Oltáriszentségben. Reá irányítsuk gondolatainkat és neki küldjük imáinkat, vagyis éljünk az Eucharisztia vonzásában! Ez nem azt jelenti, hogy ne elmélkedhetnénk Jézus életéről, gyermekkoráról vagy szenvedéséről, hanem csak azt, hogy a leglényegesebb számunkra az, hogy az Oltáriszentségben most is jelen van közöttünk, és ebben benne van gyermekége, szenvedése, halála, és dicsősége, vagyis az egész Krisztus.

Otthonainkból is az eucharisztikus lelkület sugározzon! *„A magyar nép a temploma köré építette a házait is, és a ház díszleteit is a templomi díszítőművészet motívumából másolta. A magyar nép otthona templomutánczat: kereszt áll a homlokán, vallási jelképek a szemöldökén, házi oltár a szépszobában, szentképek a falon, szenteltvíztartó a bejáratnál, olvasók, imakönyvek a polcon. Ne hagyjuk kiveszni ennek a hagyománynak a lelkét! Töltsük meg tartalommal!*

Minden otthon egy kis oldalkápolnája legyen az Isten házának, benne Istenszolgálat járja, szent nemzedék lakik, ima és munka áldozata illatozik az Úrnak. S mindez eucharisztikus vonatkozásban!” (Szeráfi Lángok imakönyv)

Erről a gondolatról eszembe jutott, hogy talán a karantén alatt ez még fontosabb lett többeteknek. Ha ennyire nem is „templom-utánzat” az otthonunk, azért biztosan sokaknak van legalább egy kis házi oltára, vagy egy kis polc, vagy asztalka kereszttel, szentképpel, ami köré összegyűlik a család imádkozni, felolvasni a Szentírásból. Az is lehet, hogy valakinek még nincsen, de már gondolt rá, hogy jó lenne, ha lenne. Ezért arra gondoltam, aki szívesen megosztaná, milyen házi oltára van otthon a családnak, küldje el e-mailben a dam.reka@gmail.com címre! Ezzel egy picit bepillantást is nyerhetünk egymás otthonába, és esetleg ihletet adhatunk egymásnak házioltár készítésre. Így az albertfalvi családok otthonai is egy-egy oldalkápolnái lesznek a Szent Mihály-templomnak.

Vasné Dám Réka

Misevlog Fábry Kornállal

Az Eucharisztikus Kongresszusra készülve nagy szeretettel ajánlom nektek Fábry Kornél atya misemagyarázó videósorozatát, a Misevlogot, ami egyszerűen, röviden (5-8 percben), és közérthetően ad válaszokat olyan kérdésekre, amikre biztosan sokan kíváncsiak vagytok.

Néhány példa: Hogyan épül fel a szentmise és miért pont így? Vérontás nélküli áldozat fehérborral? Kik áldozhatnak? Lehet-e csonka egy mise? Mik a lelki áldozás feltételei? A vörös misebortól a gluténmentes ostyáig... Hogyan vegyünk részt online szentmisén? Van értelme a misének áldozás nélkül? Hogyan került a virágszőnyeg az Oltáriszentség alá? Miért emeljük fel a szívünket? Mit szimbolizál a húsvéti gyertya? ...és más hasonlók. A videókat könnyen megtalálhatjátok a YouTube-on a **Misevlog Fábry Kornállal** címre keresve.

Szeretettel:

Vasné Dám Réka

Húsvéti szeretetszárnylás

Jöjj, Jézusom, és üdítsd fel lelkemet!

Legnagyobb vágyam, hogy költözz a szívembe és vedd kezedbe életemet. Ha Te itt vagy énvelem és énbennem, megnyugszom, mert biztosítva vagyok afelől, hogy nincs mitől félek.

Vezess utamon, most szorítva fogom kezéd! Azt a kezét, amelyet mindig nyújtasz felém, de én nem mindig fogadom el... Hányszor, de hányszor elbuktam volna, nélküled már hosszú ideje a földön hasalnék, de Te felemelsz és én hozzád bújva végtelen kegyelmedből szárnyalok! Szárnyalok az égi haza felé, ahol megengeded, hogy majd színről színre láthassalak. Ó, Istenem, csak annyi erőt adj, hogy odáig kitartsak! Ha az én „szárnyaim” elkopnának, repíts tovább, ahol már csak Tebelőled fogok élni, a Te látványod lesz éltető kenyerem és békém. Ahol már nem lesz bennem kétely, ahol már a hitem nem tud meginogni, ahol már nem nekem kell kapaszkodnom, hanem Te tartasz meg.

Vágyom a belőled áradó szeretettől lánggra lobbanni, hogy általam másokat is megérintsen tüzed. Legyek égő, de ne elégő zsarátnok, ha rám néznek, a Te tüzed lobogása látszódjék bennem! Boldogságom kulcsa az legyen, hogy már itt, a földi élettemmel is Téged hirdetek! Amikor a családomat és embertársaimat szolgálva szeretem, Téged szolgálak és imádlak. Neked hódolok. Hálásan köszönöm, hogy értem is meghaltál, az én öröklétemre is volt gondod. Meghaltál, Jézusom, odaadtad az életed, hogy örökké élhess és éltess. Megfáradtam utamon, csak jelenléted visz tovább, és én mint hálás gyermeked, szárnyalok feléd. Csak az ima segít át a földi életen... Úgy kapaszkodom beléd, mint fuldokló a megmentőjébe – hisz’ valóban az vagy! Nélküled semmi vagyok.

Uram, fogadd hódolatom jeléül alázatos szeretetemet! Imádatom szabadon árad feléd.

Molnár Cecília

2021. Húsvét

9

Benedictus

Ezt a gyönyörű imát, a Benedictust (Áldott az Úr...), Zakariás imádkozta először Istent dicsőítve, miután megszületett fia, János, a későbbi Keresztelő. Ha a felszínen maradnánk, azt gondolhatnánk, hogy örömeben dalol, mert végre dalolhat, és mert fia született. De evezünk mélyebbre!

Zakariás három hónapon keresztül érzékeli a házában lakó két asszony földöntúli boldogságát. Ráeszmél, hogy mindkét gyermek különleges küldetéssel bír. Mária fia a régóta várt Megváltó, sajátja pedig előfutára lesz. Az ő családjában, az ő otthonában két kiválasztott, felkent gyermek! Volt ideje a csönd magányában elmélkedni Isten ajándékain.

Volt ideje ráeszmélni, hogy amit nehézségnek élt meg – a némaságot – az valójában áldás. Persze, hogy első szavaival az Istent magasztalja! Persze, hogy térdre rogyik, és könnyek közt ad hálát a kegyelmekért.

Éppen a dicsőítő mivolta miatt ezt az imádságot adja a szánkba és a szívünkbe minden reggel az Egyház a zsolozsmában. Istent dicsérő szavakkal indítsuk el a napot! Vajon elméltünk-e már erről az imádságról úgy, hogy a magam küldetését helyezem Keresztelő János mellé? Minden evangéliumi szakaszt aktualizálunk, tegyük meg ezt a Benedictussal is!

Az imádság első részében meghívást kapunk, hogy szemléljük Isten nagy tetteit. A megtestesülés próféciáit, és annak megvalósulását Jézusban. Meghívást kapunk, átéljük Jézus szabadító irgalmát, hűséges szeretetét, és benne találjuk meg reményünk beteljesítőjét.

A második rész megszólít, épp' hogy a nevem nincs ott: „*Téged pedig, gyermek*”. Ez a gyermek én vagyok. Én vagyok az Isten prófétája, akit kiválasztott, mert nem tarthatom meg magamnak az örömhírt. Engem választott ki a Jóisten, hogy tükör legyek, tükrözsem az embereknek Isten szeretetét, végtelen irgalmát.

Általam kell megtalálniuk az utat, az én megbocsátásom által kell megérezniük a bűnbocsánat édes ízét, az én jószágom által kell, hogy ráeszméljenek Isten szeretetére.

Rajtam keresztül szeretne az Isten világosságot gyújtani a homályban tévelygőknek.

Legyünk hát Keresztelő Jánosok, egyengessük az Úr útját!

Mickó

Áldott az Úr, atyáink Istene, *
 mert meglátogatta és megváltotta az ő népét;
 Erős szabadítót támasztott minékünk *
 szolgájának, Dávidnak családjából.

Amint szólott a szentek szájával, *
 ősidők óta a próféták ajka által,
 megszabadít az ellenség kezéből, *
 mindazoktól, akik gyűlölettel néznek minket;

atyáinkkal irgalmat gyakorol, *
 hogy szent szövetségére emlékezzék,
 az esküre, amelyet Ábrahám atyánknak esküdött, *
 hogy nekünk váltja be, amit ígért;

hogyan félelem nélkül *
 és megszabadulva az ellenség kezéből, *
 neki szolgálatot teljesítsünk:
 szentségben és igazságban járjunk előtte *
 napról napra, amíg élünk.

Téged pedig, gyermek, †
 a fölséges Isten prófétájának fognak mondani, *
 mert az Úr előtt jársz, egyengetni az ő útját;
 az üdvösség ismeretére tanítod nemzetét, *
 hogy bocsánatot nyerjen minden bűnük
 Istenünk irgalmas szívéből,
 amellyel meglátogat minket
 felkelő Napunk a magasságból,
 hogy fényt hozzon azoknak, akik sötétségben
 és halálos homályban ülnek, *
 lépteinket pedig a béke útjára vezérelje.

(Lk 1,68-79)

Isten megszólított

1. rész: Adrienn

2020. december 16-án történt az albertfalvi templomban. A család nagymamám halálának második évfordulója alkalmából kérte a szentmise felajánlást.

Be kell valljam, hogy akkor még nem jártam rendszeresen templomba. Sőt, leginkább nem is jártam, csak ezen alkalmak vezettek az Isten házába. A Jóistenhez fűződő kapcsolatomban nem éreztem ennek szükségességét.

Sajnos ősszel a magánéletemben olyan változások történtek, melyek lesújtottak és a lelkiállapotom mélypontra került. Ez a szituáció azonban elindított bennem valami olyan változást, ami jobban Isten felé fordította a figyelmemet. A bennem zajló folyamatok arra az elhatározásra juttattak, hogy szeretnék elmenni egy életgyónásra. Ennek napját meg is beszéltem Zoli atyával, ami pár nappal később volt, mint ez az ominózus mise. Tehát 2020. december 20-a délelőttjén.

Visszatérve a misére, az akkor felolvasott olvasmányban kaptam egy személyes üzenetet a Jóistentől. Izajás próféta könyvéből olvasott fel Lajos. Hallgattam a felolvasást és arra lettem figyelmes, hogy olyan, mintha rólam, az én jelenlegi helyzetemről, életemről lenne szó: *„Zengj éneket, te magtalan, ki nem szültél...”* Először nem is akartam elhinni. Biztosan csak félreérték valamit.

Sajnos nekem a Jóisten nem adta meg, hogy gyermekem szülessen, és erre már a korom miatt nem is sok az esélyem.

„Mert az elhagyottnak több fia lesz, mint akinek férje van...”

„Mert kiterjedsz jobbra és balra. Nemzetséged a néped örökében él és benépesíti az elhagyott városokat...” – Pedig nem! A további sorok is egyre csak ezt üzenték.

Azért, mert nincs gyermekem és mivel nagyon szeretem a gyerekeket, velük lenni és velük foglalkozni, 3 éve elkezdtem az ELTE óvodapedagógus képzését és 2020 szeptemberétől óvó néniként dolgozom. Így lett kerek egész az életem. Most egy csoportnyi gyermekem van!

Azzal viszont nem számoltam, hogy a kedvesemben, akivel 10 évet együtt éltünk és szeretünk volna egy babácskát, előtörnek az apai vágyak és így el kell engednem őt, hogy majd mással családot alapíthasson.

„Ne félj! Nem fogsz megszégyenülni. Ne pirulj! Nem ér gyalázat. Sőt! Elfelejtetted ifjúkorod szégyenét és özvegységed gyalázatára nem kell emlékezned többé. Maga a Teremtőd lesz hitvesed...”

„Igen. Visszahív téged az Úr, mint egy elhagyott és bánkódó lelkű asszonyt, mint ifjúkorban eltaszított feleséget. A te Istened mondja ezt...”

– Aztán arra gondoltam, hogy bizonyára csak bemagyarázom magamnak a dolgot, alighanem az én bánatos lelkem mondatja ezt velem. Csakhogy akkor a mellettem ülő hűgom megbökte a karomat és rám mosolygott.

Mint mondtam, meglehetősen megviselt a kedvesemtől való elszakadás. Azonban be kell valljam, hogy előtte én férjnél voltam és elváltunk.

„Igaz, elhagytalak egy röpke pillanatra, de most nagy irgalommal visszafogadlak. Amikor haragom fölgerjedt, egy pillanatra elrejtettem előled arcomat.

De most, örökre szóló irgalommal megkönyörülök rajtad. Az Úr mondja ezt, a te Megváltód.”

A mise végén a hűgomat rögtön meg is kérdeztem, hogy szerinte is jól értettem az olvasmányt és hogy telibe talált engem az üzenet?

Amikor hazamentem, lázas keresésbe kezdtem, hogy mi is volt ez az olvasmány? Nagy nehezen megtaláltam.

Eloolvastam újra és újra. És igen. Már nem volt semmi kétség: ma kaptam egy személyes meghívást.

Az érdekessége a történetemnek és annak a bizonyítéka, hogy nincsenek véletlenek az, hogy ezt követő életgyónásomon megemlítettem Zoli atyának, hogy milyen furcsa és egyben figyelemre méltó megtapasztalást éltem át és én ezt úgy éreztem, mintha az Isten megszólított volna. Ő ekkor elárulta nekem, hogy azon a misén nem ezt az olvasmányt kellett volna felolvasnia Lajosnak, ez véletlenül történt és utána sokan értetlenül álltak a dolog előtt.

Még egy csavar a végére: miután ezt beszéltük éppen, telefonon hívta Lajos Zoli atyát. Így át is adta nekem a készüléket és röviden elmondhattam neki, hogy nem véletlen volt az a véletlennek tűnő történés. Ez az én tanúságtételem.

Ezen események előtt is megtapasztaltam egyszer-kétszer, hogy semmi sem véletlen és minden okkal történik. Így hittem is benne, de ezek után még inkább vallom, hogy bármi történjen is velünk az életünkben, akár nehéz, fájdalmas vagy kudarcnak tűnő események, a mi dolgunk csak az, hogy bízzunk a Jóistenben, mert ő mindig tudja, hogy mi miért történik velünk. Nekünk csak rá kell hagyatkoznunk és türelmesen kivárni, hogy egyszer majd megmutatkozzék, hogy miért is volt jó az nekünk.

Szeretettel:

Váry Adrienn

Isten megszólított

2. rész: Lajos

Ebben a cikkben kivételesen nem a karitászcsoportról szeretnék írni nektek, hanem egy olyan rendkívüli eseményről, ami nagy hatással volt rám. A történet közvetetten mégis kapcsolódik a karitászcsoport szolgálathoz. Azt tapasztaltam ugyanis, hogy sokan azért tartózkodnak mindenféle szolgálatvállalástól, mert attól félnek, hogy elrontanak valamit. Ezért inkább bele sem fognak semmibe. Pedig Isten szolgálatában csak a szándék számít. Szent Ágoston szavaival élve: *„Az Istent szeretőknek minden a javukra válik, Isten még a tévedéseiket és hibáikat is a javukra fordítja.”*

Mint bizonyára sokan tudjátok, a karitászcsoport vezetése mellett rendszeresen szoktam ministrálni és felolvasni a szentmiséken. Ezt tettem tavaly december 16-án szerdán, az esti szentmisén is. A lektorok szentmise előtt mindig átolvassák a sekrestyében a felolvasandó szöveget, én is ezt tettem. Aznap Izajás könyvének egyik része volt az olvasmány. Zoli atya tartotta a szentmisét, az online közvetítés miatt az oltárnál kellett olvasnom. A könyv csukva volt, nekem kellett kinyitnom. Nem az olvasmánynál volt a könyvjelző, hanem a nap megjelölésnél, a felolvasandó szöveg nem ezen az oldalon volt, úgyhogy lapoznom kellett. Valószínűleg kettőt lapozhattam, mert nem az aznapi olvasmánynál nyílt ki a könyv, ahol szerettem volna. Elkezdtem oda-vissza lapozgatni, de sehogy sem akadtam rá. Egyszerűen nem volt ott, ahol kellett volna!

Kezdtél kínos csönd lenni. Találtam egy olvasmányt, ami Izajás könyve volt, úgyhogy gyorsan belekezdtem, abban bízva, hogy ez lesz az. Ekkor derült ki, hogy az nem az aznapi olvasmány, de akkor már mindegy volt, mert már belekezdtem. Végigolvastam. Bízam benne, hogy senki nem veszi észre a tévedésemet. A szentmise végén mondtam Zoli atyának, hogy eltévesztettem. Azt válaszolta, hogy észrevette, de nem baj. Engem mégis nagyon zavart a dolog, szégyelltem magam a figyelmetlenségemért.

Pár nappal később – teljesen más ügyben – felhívtam telefonon Zoli atyát. Megdöbönt, hogy pont abban a pillanatban hívom. Kiderült, hogy éppen egy hölgygel, Adriennel beszélgetett, akinek nagyot változott most az élete. Adriennek rosszul alakultak mostanában a dolgai, teljesen el volt kenődve. Elment arra a szerdai szentmisére. Az olvasmány szavai éppen az ő életállapotáról, pont őneki, őhöz szóltak, a hallottak szíven találták. Azt érezte, hogy éppen hozzá beszél az Úristen. Hazaért, ki akarta keresni az olvasmányt, hogy újra elolvassa. Csodálkozott azon, hogy nem is az volt az aznapi olvasmány. Nem értette, hogy miképpen történhetett ez az egész. A hallottak és ez az egész helyzet úgy megrendítették, hogy új erőt és megújult hitet adtak neki.

Találkozott Zoli atyával, hogy gyónjon. Elmondta neki a fentieket, azt, hogy milyen személyes istentapasztalat volt számára az a szentmise, az olvasmány szövege. Kérdezte, hogy mi volt az oka annak, hogy nem az aznapra rendelt szöveg hangzott el. Zoli atya bevallotta neki, hogy igazából én tévesztettem el, de nagy az Isten kegyelme, aki ilyen módon is szól hozzánk, és mindig megerősít. Ez utóbbiak elhangzásának pillanatában csörrent meg a telefonja – ekkor hívtam. Zoli atya átadta Adriennek a telefont, akinek kérésére részletesen elmeséltem a tévesztésemet. Együtt csodálkoztunk a történeteken és azon is, hogy éppen akkor hívtam Zoli atyát, amikor erről az istenélményről beszélgettek.

Csodálatos volt megértenem, hogy elesett, nehéz állapotában kifejezetten őhöz szólt az Isten. Rendkívül felemelő belegondolni abba, hogy lektori szolgálatom is eszköze lehetett ennek a rendkívüli kegyelemnek. Ez az esemény engem is megerősített hitemben, a szolgálatban.

Bene Lajos

Ahogy Mária...

Sokan mondják, mondjuk, hogy ha már eddig kibírtuk betegség nélkül, akkor tartsunk ki valahogy a hátralévő időben.

Valóban, tartsunk ki! De én egy kissé átfogalmaznám ezt a mondatot: „*Tartsunk ki az Atyaistenbe vetett hitünkben!*” Ne veszítsük el bizalmunkat, higgyük el, hogy a Jóisten tudja, mit csinál! Kézben tartja az eseményeket. Bizonyára jó oka van arra, hogy engedi a járvány pusztítását. Ahogy Jézus kínszenvedéséből és kereszthalálából is kivirágzott a megváltás, úgy ebből – a számunkra kilátástalan – helyzetből is kegyelmek forrásznak már most is.

Egyáltalán nem biztos, hogy amit mi, emberek rossznak gondolunk, az hosszú távon valóban rossz, és amit jónak vélünk, az tényleg az.

A vírushelyzeten emberileg alig tudunk változtatni, amit tudunk, azt viszont meg kell tenni. Ilyenkor nincs más teendő, mint az Úrsten tenyerébe huppanni, és teljesen rábízni magunkat: Uram, te tudod, mi a legjobb nekünk, tégy aszerint!

Tekintsünk Máriára, iratkozzunk be a teljes ráhagyatkozás iskolájába! Édesanyaként egész élete kérdések és isteni válaszok sorozatából állt. A teljesség igénye nélkül szemlélődjünk kicsit!

Indulásként az angyali üdvözlés eseményén elmélkedjünk! Mária tiszta lelkű, szép, fiatal leány, jegyben jár Józseffel, amikor meglátogatja őt Isten angyala azzal a hírrrel, hogy gyermeke lesz. Nem is akárci édesanyja lesz! Kérdésére, hogyan lehet ő édesanya, egy életre szóló választ kap: „*Istennél semmi sem lehetetlen!*” (Lk 1,37) Ebbe az igébe kapaszkodott minden nap, minden órában egész élete során.

Igent mond, és rögtön feltolulnak a kérdések: Hogyan mondja el a szüleinek? Hogyan magyarázza el Józsefnek, hogy nem csalta meg őt? Ki fog hinni neki?

A Lélek a segítségére siet, elküldi egy zárandoklatra Erzsébethez. Végig imádkozza a több napos utat, majd megérkezésekor várja a kegyelem: a nagynénje tud a Gyermekről, végre beszélhet valakivel az isteni üzenetről. A két édesanya jól megérti egymást, hiszen mindkét gyermek különleges módon fogant. A hazafelé tartó úton hálaimája száll az égbe.

De mi lesz otthon? Mit tesz vele József? Elbocsátja? Megkövezteti? De akkor mi lesz a Gyermekkel? Istenem, ugye vigyázol a Fiadra!?

Hazatérvén már kitűnik állapota, de Mária nem magyarázkodik, a Jóistenre bízza az igazságot. Bizalma megkapja jutalmát, Józsefet is meglátogatja Gábrriel, és tudatja vele, hogy Mária az Isten gyermekét hordja a szíve alatt, és ő, József lesz a nevelője.

Nem sokáig élhetnek békeességben, tudniillik a szülés előtt a császár hatalommániája Betlehembe parancsolja őket. A „mindenórás” Mária engedelmeskedik a parancsnak, elindulnak a hosszú útra. József félti a családját, Mária békíti – Atyánknak gondja van ránk. Nem engedi, hogy a kicsi Jézus az út porában szülessen meg. Ám Betlehem sem fogadja őket úgy, amint egy isteni családot megilletné. Szívszorítónak gondoljuk, hogy egy várandós édesanyát kidobnak a fogadóból. De szívmengető, hogy az istállóban békeesség, nyugalom van, a fogadóbéli nyüzsgéssel és hangoskodással szemben. Lám-lám, a szálláshelyet gondoltuk jónak, és nem az. Az istállót tekintjük embertelennek, pedig sokkal inkább az.

Lépjünk 33 évet, menjünk Jeruzsálembe! Jézust kínozzák, keresztre feszítik. Természetes, hogy az édesanyja vele van. Egyrészt húsvét van, minden évben elzarándokol az ünnepre, másrészt a Fia mellett akar lenni.

Egy édesanya nem lehet távol, amikor szenved a gyermeke. Együtt akar vele szenvedni. Nagyon fáj azt látni, hogy milyen kegyetlen tud lenni az ember. Nagyon fáj azt tapasztalni, hogy mennyire elcsábítható, befolyásolható az ember.

De Mária bizalma töretlen, újra és újra felharsan benne az Atya szózata: „*Istennél semmi sem lehetetlen!*” Hiszi, hogy fel fog támadni. Hiszi, hogy Isten nem maradhat halott. Mária hite győzedelmeskedett! Győzzön a mi hitünk is! Atyánknak gondja van ránk. Neki semmi sem lehetetlen!

Mickó

Ahogy Mária

Egyik éjjel csodálatos álmom volt. Egy hosszú utat láttam, amely elszakadt a földtől, és a levegőbe vezetett, ahol elveszett a felhők között, s felvitt egészen az égig. Nem volt kényelmes út, sőt, teli volt akadályokkal, pl. rozsdás szögekkel, hegyes, éles kövekkel, üvegdarabokkal. Az emberek mezítláb jártak az úton. A szögek belefúródtak a bőrükbe, és vérzett a lábuk. Az emberek nem hátráltak meg, mindannyian fel szerettek volna jutni az égbe. De minden lépés rettenetes fájdalomba került, így nagyon lassan haladt mindenki.

Aztán álmomban láttam Jézust, aki szintén az úton ment. Ő is mezítláb volt. Lassan járt, de határozottan. És egyszer sem sebezte meg a lábát.

Ment, ment felfelé az úton. Végül felért az égbe, és leült egy nagy, aranyozott trónra. Lefelé nézett, azokra, akik nehezen haladtak felfelé. Tekintetével és mozdulataival bátorította őket.

Rögtön utána Mária ment, az anyja. Mária még Jézusnál is gyorsabban járt. Tudjátok miért? Mert lábait Jézus lábnyomaiba tette. Így gyorsabban odaért Fia mellé, aki egy nagy karosszékbe ültette, jobbára. Mária is elkezdte bátorítani azokat, akik felfelé igyekeztek, és arra buzdította őket, hogy lépjenek Jézus nyomába, ahogyan ő is tette.

A legbölcsebbek így tettek és gyorsan föl is értek. A többiek a sebeikre panaszkodtak, gyakran meg-megálltak, olykor meg is hátráltak, kimerülten és halálosan szomorúan roskadtak le az út szélére.

Bruno Ferrero

A szent háromnapról

Olvastam... azaz sokadszorra újraolvastam Hans Urs von Balthasar: A három nap teológiája című könyvét. (Osiris Kiadó, 2000). Már tavaly húsvétkor elkezdtem a beszámolómat, de csak az első nap eseményeiről írtam, most folytatom.

Tavaly, amikor befejeztem az első napról szóló beszámólót, már rendkívül hosszúra nyúlt az írásom. De nemcsak a helyhiány miatt nem fejeztem be a teljes könyv ismertetését. Mikor már a megírtak leadása után tovább olvastam a könyvet, a feltámadásról szóló részbe belezavarodtam, nem is tudtam volna befejezni. Most újra olvasom, kijegyzetelem és megpróbálok ízelítőt nyújtani. A teljesség kedvéért az első napról is adok egy rövid összefoglalást.

Első nap: út a kereszthez (nagy péntek)

Balthasar, amikor Jézus szenvedéséről ír, az Úr lelki szenvedésével törődik, amely sokkal súlyosabb, mint a sebek, vagy a kereszten függés borzalmas fájdalma. Alaptétele az, hogy Jézus megtestesülésétől fogva, egész életében az Atya által adott feladatot (Jn 10,17-18) hajtja végre. És ezt a feladatot önként, teljes mértékben vállalja. Azaz, annak dacára, hogy ő a testet öltött Ige, mint ember szenved el a halált, sőt mint a bűnös ember, hisz magára veszi bűneinket. A végtelenül tiszta, büntelen Jézus magára veszi bűneinket, azaz elmerül bennük. Abban, amitől leginkább undorodik – mindezt értünk. Balthasar azt hangsúlyozza, hogy Jézus ezt az irántunk való szolidaritásból vállalta.

Második nap: út a holtakhoz (nagy szombat)

Erről a napról hallgatnak az evangéliumok. Az Apostoli hitvallásban benne van, hogy *„alászállt a poklokra”*. Sok régi ikonon, képen látható Krisztus, ahogy lobogóval kezében legyőzi a poklot, s kiszabadítja az ott várakozó igazakat.

De mit mond erről Balthasar? A pokolra szállásnál *„nincs szó sem »küzdelemről«, sem »leszállásról«*, hanem *„Jézus valóban halott, és pedig azért, mert valóban hozzánk, Ádám fiaihoz hasonló ember lett. [...]*

Amint a földön szolidáris volt az élőkkel, a sírban éppúgy szolidáris a halottakkal". Velünk való szolidaritása itt azt jelenti, hogy nem kell teljes egészében megtapasztalnunk a halál állapotát, „a Megváltó a bűnösök helyett teljes egészében magára vállalta e tapasztalatot”.

Halottnak lenni itt Isten szemlélésének nélkülözését jelenti, az Ószövetség *seol* fogalmának megfelelően. Balthasar nem is a pokol szót használja, hanem a végső elzártságot, Istentől való elszigeteltséget jelentő *seolt*, vagy a *hadesz* szót.

Természetesen az igazak megszabadítását is vallja, de ezt nem az alászállással végezte el Krisztus, hanem feltámadásával. Ahogy írja „*feltámadásával Krisztus maga mögött hagyja a hadeszt, az emberiség képtelenségét arra, hogy eljusson Istenhez, legmélyebb szentháromságos tapasztalatának erejében azonban magával viszi a »poklot«, ebben pedig arra való hatalma fejeződik ki, hogy bíróként rendelkezék az ember örök üdvösségével vagy kárhozatával*”. Én – nagyon merészen – ezt úgy értem, hogy Jézus feltámadásával teremti meg számunkra a mennyet és a poklot a *seol* helyett.

Harmadik nap: út az Atyához (húsvétvasárnap)

Érdekes, hogy a megírhatóság szempontjából mennyire különbözik ez a három nap. Az első, a péntek nagyon jól dokumentálható, az evangéliumok részletes és egybehangzó leírást is adnak róla. Szombaton pedig semmi, a mi világunkban megfogható nem történik, ami történik, az tökéletesen transzcendens. A harmadik nap átmeneti. A feltámadásnak „*egyszerre »történelemfelettinek« [...] és történeti eseménynek kell lennie*”.

Ezért a húsvéti események leírásai komoly gondot jelentenek az egzézésnek. Balthasar is felsorolja a problémákat, de nem mélyül bele megoldások keresésébe. Őt igazából a teológiai következtetések érdeklik. Hangoztatja azonban a képi ábrázolás szükségszerűségét. „*Ha meg akarjuk érteni az egyes kijelentések valódi, teológiai [...] értelmét, nincs értelme annak, hogy az egyes képeket mindenáron a földi jelenségvilág síkján hozzuk összhangba egymással. Viszonylag önálló mondanivalójukat kell figyelembe vennünk (csakúgy, mint az evangéliumok logionjainak esetében), és arra a közös transzcendens forrásra vonatkoztatva kell egységgé formálnunk őket, amelyet kifejeznek.*”

Természetesen Jézus feltámadásának valóságáról a Szentírás egyértelműen tanúskodik. Bár a feltámadás eseményének nincs tanúja, Krisztus megjelenései mégis szilárd meggyőződést váltottak ki a tanúkból, ahogy ezt teljes összhangban meg is vallják (ApCsel 2,32, 3,15, 4,10 stb.).

A Feltámadott megjelenéseiről szóló beszámolók szerint feltétlenül a megfeszítettel való találkozásról van szó. A találkozásokat mindig maga Krisztus kezdeményezi. Ezek a találkozások nem látomások, a feltámadt Jézus érzékelhető, akár tapintható is, bár „a Feltámadott megjelenési alakjában nincs kiszolgáltatva annak [...], hogy felismerik, hanem »idegen« alakban is megmutatkozhat”.

A Feltámadottal való találkozások megrendítik a tanúkat. „A tanítványok tudják, hogy az, akivel találkoznak, nemcsak felismeri őket, de teljesen át is lát rajtuk, sőt a maguk valódi

mivoltában [...] sokkal jobban ismeri és megérti őket, mint ahogy ők ismerik és megértik önmagukat”. Nyilvánvaló példa Tamás esete, de ilyen Péter háromszoros vallomása is a Tiberiás-tónál. „Valamennyien kétségkívül valóban hinni, remélni és szeretni akartak azelőtt, de hitük áthághatatlan korlátba ütközött, s ezt még menekülésük és árulásuk miatt furdaló lelkiismeretük is tetézte. [...] Ezért van, hogy az asszonyok által vitt hír sem kelthette életre a tanítványok halott hitét (Lk 24,11), hanem csakis maga a Feltámadott volt képes erre, aki önmaga odaadásával visszaadja nekik az élő Istent.”

Számomra a találkozások legfontosabb hatása az, hogy megnyitja a tanítványok elméjét.

„Az evangélisták egyöntetűen tanúsítják, hogy a tanítványok számára csak a húsvéti esemény világosította meg Jézus korábbi életének és az Írások összességének értelmét. [...] Mindaz, amit eddig legfeljebb csak sejtettek, ami Jézus halálával a semmibe hullt, az a feltámadásával egy átfogó egészebe illeszkedett.” Jézus életére, tanítására, halálára és feltámadására sokszor úgy hivatkoznak, hogy *„az Írások szerint”*, ami itt egyértelműen az Ószövetségre vonatkozik. Ez engem sokszor zavar, nem látom az összefüggéseket. Balthasar a következőt írja: *„Nem az a döntő itt, hogy az Ószövetség egyes mondatai immár jövődölelésként olvashatóak és értelmezhetőek, hanem az, hogy az Írások, az Ószövetség egésze egy olyan minden elképzelést túlszárnyaló szintézisbe emelkedett, amelyet magából az Ószövetségből nem lehetett volna megalkotni”*. Ezen még rágódnom kell.

Azonban a Feltámadott megjelenéseinek legjelentősebb hatása az, hogy a tanítványok eljutnak Jézus istenségének tudatára. *„Első ízben a húsvéti szövegekben esik szó Jézus imádásáról: két esetben Máténál (Mt 28,9 és Mt 28,17) és két esetben Jánosnál (Jn 20,16: a rabboni abban a korban Isten címe volt; Jn 20,28).”*

A megjelenések másik állandó jellemzője, hogy a feltámadott búcsúzik és egyben küldi tanítványait az evangélium hirdetésére. *„Az őskeresztény apostoliság alapja nem a tanítványoknak a názáreti rabbitól kapott történelmi küldetése, hanem a Feltámadott megjelenése. [...] A megjelenések elsődleges célja a küldés: [...] az egyház megalapítása a céljuk.”*

Ami a leglényegesebb: Krisztus feltámadása – a kereszthalállal egybefonódva – példátlan esemény, amely új korszakot nyitott. Megszabadított bennünket az Istentől való elzártágtól, s – bár az eredendő bűn következményeit tapasztalnunk kell – nyitva áll előttünk az Úrral való kapcsolat.

* * *

Félreértés ne essék: csak kóstolót adtam itt abból, amit megértettem. Még sokszor fogom olvasni ezt a könyvet, s még előfordulhat, hogy visszatérek rá ebben a rovatban.

Szöts Miklós

A karizmatikus megújulás elterjedése Európában

Előző lapszámunkban a karizmatikus megújulás kezdeteit mutattuk be. Ebből a cikkünkben az Egyesült Államokban elindult mozgalom európai elterjedésének időszakát ismerhetik meg olvasóink.

Az 1960-as évek végétől az USA területén rendkívül gyorsan terjedő „Pünkösdi Szél” ismertté vált az egész világon. Európába is nagyon hamar eljutott.

A Szentszék hamar felfigyelt rá; ismerte az USA területén kialakult, methodista indíttatású „pünkösdi mozgalmat” (pünkösdistákat). Felmerült a kérdés, hogy köze van-e ehhez a katolikus karizmatikus mozgalomnak? VI. Pál pápa a belga teológust, Suenens bíborost bízta meg, hogy vizsgálja ki, mi ez a mozgalom, amiről már annyi mindent lehetett hallani. A tisztánlátás érdekében Suenens bíboros több karizmatikus közösséget felkéréselt, és ha valaki karizmatikus lett, hát akkor az ő. Az első közösségek egyikében, amelyet meglátogatott, imát kért maga fölött és betöltekezett a Szentlélekkel. Nagyon sok karizmát megkapott. Jelentését már II. János Pál asztalára tette le. Megírta híres könyvét *Új Pünkösdc?* címmel, amelyben átfogóan összefoglalta és elemezte a Karizmatikus Megújulás mibenlétét. Sokan ebből a könyvből tájékozódtak először hitelt érdemlően a Karizmatikus Megújulásról.

Többek között ilyen megállapításokat tett (szabadon idézve):

A karizmatikus megújulás nem homogén jelenség, csoportjait a Lélekkesztség alaptapasztalatán kívül más nem köti össze.

A karizmatikus közösségek, imacsoportok egymástól függetlenül, földrajzilag gyakran távol, saját arculatuknak, hivatásuknak, adottságaiknak megfelelően működnek. Lehetnek katolikus, vagy katolikus alapokon álló ökumenikus szelleműek. Tagjaik lehetnek házások, egyedülállók, papok, szerzetesek.

A Megújulás lelkiiségének három fő vonása:

- A Jézus Krisztusban való személyes hit, amely a tudatos döntésben (megtérés) és az evangélium szerinti értékrend elfogadásában nyilvánul meg.
- A Szentlélek kiáradásáért való ima, amelyben hitük szerint megújul és hatékonyvá válik a keresztség és a bérmálás kegyelme.
- A Szentlélek adományainak – a karizmáknak – a kérése és elfogadása Isten dicsőségére, és az Egyház szolgálatára.

A Megújulás egyik legfontosabb jellemzője a katolikus egyházhoz való hűség. Tanítása nem tartalmaz új tanokat, megegyezik az Egyház tanításával.

Közösségei és tagjai alávetik magukat a mindenkori pápának és püspököknek. Központba helyezik az Eucharisziát és a Szentírást. Fő tevékenységeik között szerepel a dicsőítés, engesztelés, szolgálatvállalás, evangelizáció és tanúságtétel.

A protestáns egyházak, gyülekezetek, felekezetek között is gyorsan terjedt a karizmatikus mozgalom, Európában is. Ők „Ébredésnek” nevezték. Ugyanolyan gyümölcsök teremtek közöttük is, mint a katolikusok között. Legtöbbször vegyes összetételű imaalkalmak jöttek létre. Évekig nem volt feszültség a katolikusok és a protestánsok között. A Szentlélek mindenkit betöltött, megszentelt. Ez az igazi ökumenizmus!

Álljunk itt meg egy kicsit! A karizmák és a karizmatikus emberek korábban sem voltak ismeretlenek a kereszténységben.

A lélekbe látás, a lelkek megkülönböztetésének, a szabadításnak és a közbenjárásnak a karizmáját az orosz, pravoszláv szerzetesek, a sztarecek, vagy a görögkeleti szerzetes papok mindig is nagyon magas szinten használták, használják. Hihetetlen lelkivezetéseket, megtéréseket és gyógyulásokat tapasztalni náluk!

A római katolikus egyházban nagyon megritkult, de sohasem szűnt meg a karizmák jelenléte, használata. Jó példa erre Assisi Szent Ferenc, Pádúai Szent Antal, Avilai Nagy Szent Teréz, a XIX. században Vianney Szent János (az arsi plébános), a XX. században Pió atya, hogy többet ne említsek. A probléma csak az volt, hogy a karizmákat a szentek ajándékainak könyvelték el. Az a sajnálatos és tulajdonképpen téves gondolkodás és érvelés

alakult ki Európában, hogy a karizmákat csak a kezdeti időkben kapták a hívők a Szentlélektől, hogy a kereszténység elterjedjen, hogy létrejöjjön az Egyház, később már nem volt rá szükség. Ez a téves gondolkodásmód a múlt század közepéig, az „Új Pünkösdig” tartotta magát. A karizmák fontosságát VI. Pál és II. János Pál felismerte, megfogalmazta és az Egyház életébe „visszahelyezte”. Ebben fontos része volt a II. Vatikáni Zsinatnak is.

Európában tulajdonképpen ugyanúgy, ugyanolyan intenzitással terjedt el a „Pünkösdi Tűz”, mint az USA-ban. Franciaországban, az NSZK-ban, Angliában, Olaszországban, Belgiumban, Spanyolországban, stb. igen hamar komoly imaközösségek alakultak. Nemsokára konkrét karizmatikus közösségek jöttek létre: a Júda Oroszlánja és Áldozati Bárány Közösség, az Emmanuel Közösség, a Chemin Neuf Közösség stb., amiket az Egyház hivatalos közösségnek ismert el. Rengeteg olyan közösség is alakult, akiket a Lélek hívott egybe, de nevet nem adtak maguknak.

1976-ban Vatikánvárosba költözött az ICCRS, a Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulási Iroda. Ezzel Róma teljesen hivatalosan is elismerte a Karizmatikus Megújulást. Ma is működő központi irodája 120 országban támogatja a katolikus Karizmatikus Megújulást.

Igen jellegzetes kísérőjévé vált a Megújulásnak a karizmatikus zenei stílus, amit érzékelhetően a Szentlélek adott „jutalmul.” Nagyszerű egyéni, csendes imaestre való, belső világot megérintő, és nagy tömeg hangos dicsőítését „támogató” vidám, dinamikus dallamok születtek. Jellegzetessé vált a karizmatikus zenevilág, ami fiatal és öreget egyformán megérint. Hát, ilyet is tud művelni a Szentlélek!

Nyugat-Európában nagyobb volt a szabadság, éppen ezért ott gyorsabban terjed el a „Pünkösdi Tűz”, mint a „vasfüggöny” mögött, viszont pont ezért nem sok késéssel jött be keletre. Nyugat-Európából, de még az USA-ból is jöttek keresztény testvérek, akik beszéltek és tanúságot tettek a Szentlélek új tavaszáról katolikusok és protestánsok között egyaránt. Együtt imádkoznak és adják tovább a Szentlélek tüzét azoknak, akikkel találkoznak, beszélnek. Isten Lelkét nem lehet megállítani!

A „Pünkösdi Tűz” Európában való terjedése nem különbözik szinte semmiben az USA-ban, vagy akár Magyarországon tapasztaltakhoz képest. A Szentszék, a klérus, vagy a hívek ugyanúgy furcsállták eleinte. Volt, aki gyorsan csatlakozott hozzá, volt, aki elutasította, volt, aki lassan araszolt felé. Elég gyakori volt, hogy aki először elutasította, az egy idő után csatlakozott hozzá, sőt lelkes tanúságtevője lett a Szentlélek megújító munkájának. Azt is lehet mondani, hogy a karizmatikus megújulás szinte együtt haladt a II. Vatikáni Zsinat reformjainak, változásainak megvalósulásával, amit az Egyházba beengedett „friss szél” hozott.

Fejes Imre

Ugyanazon Csillag alatt

Cikkünk egyházközségünk egyik legfiatalabb közösségét mutatja be, akiről vezetőjünkkel, Labundy Dáviddal beszélgettem egy szigorúan online találkozás keretében.

Mi a közösségetek megalakulásának története?

Henrik atya indításával kezdődött a közösség élete, körülbelül négy éve. Összehívott olyan, alig pár éve házaspárokat, akik még nem voltak közösségekben. Az első két évben Riszterer Zsuzsa és Tamás vezetésével működünk, majd Molnár Marci szervezte egy évig, most pedig én vezetem.

Kik most a közösség tagjai?

Bubálik Dóri, a Kiss házaspár (Szabolcs és Emma), a Rédey-Keresztény házaspár (Juli és János), az Engel házaspár (Viki és András), a Molnár házaspár (Annamari és Marci) és a Labundy házaspár (Évi és Dávid).

A megalakulásunk után jóval többen jártak a csoportba – amikor legtöbben voltunk, tizenkét házaspár jött el. Az elmúlt évek során ezen a téren egy letisztulási folyamat játszódott le: minden érdeklődő házaspár eldönthette, mennyire tud elköteleződni a közösségünk mellett. Fontos vízvonal volt, amikor a járvány miatt át kellett váltanunk online találkozásokra: voltak, akik ezen a ponton morzsolódtak le. A csoport mostani tagjai, úgy érezzük, egy igazán elkötelezett magot alkotnak.

Van-e neve a közösségnek? Ha igen, hogyan választottátok és miért e mellett döntöttetek? Jól kifejezi a közösség identitását?

Betlehem Csillaga a nevünk. Több elnevezés is felmerült, végül sorsolással esett erre a választásunk.

Egyrészt a Megváltó közénk érkezésére mutat rá és ezt hirdeti. Ráadásul egy olyan jel, ami a megfelelő irányba vezet minket Krisztus felé.

A közösségben is sokfélék vagyunk, sokfelől jöttünk, de mind ugyanannál a jászolnál találkozunk, ugyanazon csillag alatt.

Emellett természetesen rámutat a Szent Család történetére, amely házasként, szülőként szolgál számunkra példaként.

Küldetés is: mi hogyan válunk egymás és mások számára jellé? Ez folytonos önvizsgálatot és az elfogadásban való növekedést is jelent.

Mi az, ami közös bennetek?

Természetesen közös a hitünk és a közösség iránti vágyunk, az, hogy legyenek, akikkel mindezeket meg tudjuk élni, akikkel ugyanarról beszélünk. De vannak különbségeink is: nem mind egy korosztályból származunk, ám az együttléteink alatt ez nem is igazán fontos: mindenki a benső életét osztja meg, magát tárja föl – közösen gondolkodunk Istenben a világról. Vagy például mindannyian házasok vagyunk, de nincs még mindenkinek gyermeke, illetve van, aki a házastársa nélkül tagja a csoportunknak. Tehát a különbözőségünk is közös, és Isten nélkül tényleg csak különbözőek lennénk, nem pedig közösség.

Voltak-e nehézségek, amiket meg kellett oldani azért, hogy a közösség jól működhessen? Hogyan oldottátok meg?

Az eleje egyáltalán nem volt egyszerű. Nehéz volt megoldani többünknek kisgyerekes család lévén, hogy ki vigyázzon a gyerekekre, mert esti időpontokban találkoztunk. Eleinte nehezen is nyíltunk meg, hosszú idő kellett ahhoz, hogy merjük magunkat felvállalni. Aztán nehéz volt témát találni. Mi legyen a beszélgetéseink vezérfonala? Ez több konfliktust is szült. A tagokban is változások voltak, többen lemorzsolódtak, aztán többen érkeztek is.

Sok idő volt, míg mindenki megtalálta az elköteleződéshez szükséges megoldásokat, de hozzá kell tenni, hogy egyrészt ez lényegében mindenkinél a komfortzónán kívül van, azaz áldozatokat hoz a csapatért, másrészt segítjük egymást, és rugalmasan kezelünk dolgokat. Például mostanában egy találkozó alkalmával – ami a járvány miatt online zajlik – van, aki csak a gyerkőcök altatása után tud bekapcsolódni a már folyó beszélgetésbe. A közösséghez tartozás ereje sok kényelmetlenségen segít át minket, érezhetjük, hogy nem vagyunk egyedül.

Milyen gyakoriak a rendszeres találkozásaitok?

Havonta egyszer, egy-két órára jövünk össze.

Hogyan változtatta meg a találkozási lehetőségeiteket a járvány? Hogyan küzdöttetek meg ezzel a helyzettel?

Online módra váltottunk, ami közhellyel szólva egyszerre volt nehezítés és segítség.

Nehezítés volt, mert máshogy kellett az alkalmakat tartani, és a fizikai jelenlét hiánya elsősorban idegenként hatott. Ugyanakkor nem kellett szervezni a gyerekvigyázásokat, „csak” elaltatni őket. Mivel aktívabban kell részt venni, mint személyesen, meg kellett ugrani a megnyílással kapcsolatos gátjainkat is. A technikával szerencsére nem volt komolyabb fennakadásunk, eddig egészen simán

zajlottak az online találkozók. Van viszont köztünk, aki várandós és vannak alapbetegségekkel küzdők is, így szervezett személyes találkozónk egyelőre nincsenek.

A beszélgetéseink koncentráltabbak lettek, elmélyültebbek, radikálisan csökkentek az üresjáratok. Egyáltalán nem veszítettük el egymást, bátrabbak lettünk és nyitottabbak.

Milyen egy találkozótok és miről beszélgetek? Ki vezeti, ki hozza a témát?

A találkozót imával kezdjük és zárjuk le. Teszünk egy „kivel-mi-va” kört is, beszámolunk az elmúlt hónapunkról. A beszélgetést én vezetem, a témánk pedig a Tízparancsolat című filmsorozat egy-egy része. Mindenki megnézi egyénileg és az alkalmakon megbeszéljük az élményeinket.

Vannak-e a rendszeres találkozókon kívüli kapcsolódási pontjaitok?

Amikor épp nincs járvány, igyekszünk többször kirándulást szervezni, és azon felül sokszor együtt játszótérezünk a gyerekekkel, barátságok is kötődnek. Zoli atyát bevonva a csoportba lelkigyakorlataink is vannak – online módon egyelőre.

Mesélj ezekről az online lelkigyakorlatokról!

Zoli atyával rendszeres a kapcsolatom, mert ő az, akivel meg tudom beszélni a csoportunk vezetésével kapcsolatos kérdéseimet. Tavaly adventben felkértem, hogy tartson nekünk lelkigyakorlatot és ő nyitott volt rá, hogy az online lehetőségekhez és a családjaink időbeosztásához igazodva annyira besűrítse a mondanivalóját, hogy beleférjen két órába. Hihetetlen volt, mert ez a két óra is olyan hatással volt rám, hogy hetekig ebből éltem. Aztán most megkértük, hogy csináljunk valami hasonlót a nagyböjtben is. Remélem, hogy így, a nagy ünnepkörökhöz kapcsolódva, ezt rendszeressé tudjuk majd tenni a jövőben is.

Nyitott-e a közösségetek új tagok befogadására?

Alapvetően igen, az utóbbi egy évben is gazdagodtunk egy új házaspárral.

Nagyon örülök, hogy megismerkedhettem Dáviddal és a közösségük történetével. Inspiráló volt hallgatni az új ötleteiket, amikkel tartalmassá teszik a közösségi alkalmaikat. Tanulhatunk belőlük.

Schwarzkopf Bálint

Beskatulyázva

Immár több mint egy éve a koronavírus szorításában élünk. Viszont mi keresztények nem hagyjuk magunkat csak úgy leteperni, Isten kegyelmi adományait kimazsolázzuk ebből a helyzetből is.

A tavaszi teljes bezártság idején szentmiséink, szentáldozásaink, sőt a húsvét is a képernyőre szorult. Mekkora örömet érezhettünk akkor, amikor Bíboros úr megengedte a szentmise utáni szabadtéri áldozást! A nagycsaládi és kisközösségi találkozóink is csorbát szenvedtek, nagyon hiányoztunk egymásnak. Több plébániai közösség felismerte ezt, és különböző közösségi felületeken jöttek, jöttünk össze.

Henrik atya is aggódva figyelte a testvérek életének elcsöndesedését, éppen ezért a plébániai helyszín helyett a monitoron folytatta a házaspárok hittanát. Hiszen ez a találkozó mozgatja meg a legtöbb embert. Kicsit döcögősen indult az új formáció, úgyhogy ezt segítő az Esernyősök és segítők Facebook csoportot indítottak az albertfalvi házaspároknak, így a havi találkozók rendszeressé és gördülékennyé váltak.

Az ő kreativitásuk nem állt meg ezen a ponton, hanem megalapították az Éterbár című fórumot. Havonta rendeznek találkozót Albertfalva híveinek, és beszélgetésekkel, játékokkal töltjük az estét: komoly kérdésekről vidám hangulatban. Ebben a covidos, kijárási tilalommal terhes időszakban köszöntött ránk a farsang. A szervezőknek köszönhetően az Éterbár átalakult bálteremmé, minden résztvevő kis dobozkája büfévé.

Hetekkel előtte kihirdették, hogy az idén sem marad el a mulatság, de a belépő nem egy tálca sütemény, hanem valamilyen, lehetőleg vicces fejedő lesz. Két csoportot alkottunk sorsolás alapján: Kalaposok és Hajasok, Henrik atya és Zoli atya vezetésével. Az Esernyős szervezők „Szeretlek Albertfalva” nevet adták a játéknak a „Szeretlek Magyarország” című TV műsor után szabadon. A játékok között szerepeltek villámkérdések, vaktérkép, torpedó, illetve történetmesélés. A záró epizód természetesen az elmaradhatatlan tombola volt. Ezúttal nem tárgyi nyereményeket sorsoltak, hanem főleg imafelajánlásokat. Mi fel is ajánlottunk, és nyertünk is ajándékot. Megerősíthetem, hogy mindkét imaszándék gazdagította életünket. Jól esett egy másik családnak ajándékozni egy szentségi órát, és jó megtapasztalni, ahogy Isten magához ölel mások imája által. Meglátásom szerint ez az a kegyelem, amit ki kellene mazsoláznunk a karantén nehézségei közül, és meg kellene tartani hosszú távon! Százszor többet ér bármilyen utalványnál, színházjegynél, könyvcsomagnál.

Jót mulattunk, és a Jóisten játékszeretetének és irgalmasságának köszönhetően döntetlen eredmény született. Így békében, „hajtépés” nélkül térhetett nyugovóra a Hajas és a Kalapos csapat egyaránt. A házasság hittan és az Éterbár találkozók sajnos továbbra is kikockázva, beskatulyázva folytatódnak, de folytatódnak.

Mickó

Az albertfalvi templomi énekkar története

3. rész: 1970-től az 1990-es évekig

Mesélő: Kocsis István

Nándi atya

1970-71 táján eljött hozzánk Mici néni Balázs nénivel és elmesélték, hogy szegény Alán atyát, az Albertfalván kántorként működő pálos szerzetest tragikus szerencsétlenség érte: horgászás közben belefulladt a Balatonba. Most egy, a papi hivatástól ugyancsak eltiltott karmelita szerzetes lett a kántor, aki újjászervezi a kórust és szeretnék, ha mi is visszajönnénk.

Természetesen visszamentünk, és sok új arccal is találkoztunk. Kezdetét vette a kórus újabb virágkora Takács Nándor atya vezetésével.

Nándi atya eltiltása óta több helyen volt már kántor, és mindenütt jól összekovácsolt kórust és sok barátot hagyott maga után. Egyébként Ács Andor álnéven zeneszerzéssel is foglalkozott. Néhány kellemes, jól énekelhető művét mi is többször előadtuk.

Egyszer csak jött a hír, hogy a győri püspök közbenjárására Nándi atya eltiltását megszüntették, ismét állományba vették és Mosonmagyaróvárra helyezték káplánnak. Egyik szemünk sírt, hogy elveszítjük, a másik nevetett, mert örültünk, hogy megszabadult ettől az áldatlan állapottól. Ennél sokkal többre volt hivatott. Nem sokkal később néhányan meg is látogattuk, ahol a nagy plébánián még ott is aludhattunk. Ezen az éjszakán egy leheletszerű csókra ébredtem: „homlokon csókolt a Múza”. Föl is keltem és rövid idő alatt összehoztam egy Nándi atyát köszöntő verset, amiben egyebek között püspöksüvegről és pásztorbotról is vizionáltam, ami akkor még elképzelhetetlennek tűnt.

Reggel nagy derűtség közepette olvastam föl. Ebben csak az az érdekes, hogy röviddel ezután áthelyezték Tatabánya felsőgallai plébániájára plébánosnak. Néhány év után pedig az angyalföldi kármelita templomban felemelő ünnepség keretében átadták neki a püspöksüveget és a pásztorbotot is. A Székesfehérvári Egyházmegyét bízták rá, amit nyugdíjazásáig vezetett. Zenei beállítottságú lévén megkapta a Szent Cecília Egyesület elnöki tisztségét is.

A kórus kirándulása Nándi atyánál

Bojta Karcsi

Nándi atya távozása után árván maradtunk. Jött ugyan néhány jelentkező, de őket gyengének találtuk és rövid idő után elküldtük.

Karcsiról már nem tudom, hogyan került hozzánk, de vele végre jól jártunk, mert zeneileg jól képzett, jó ízlésű fiatalember volt, aki jól tudott bánni a kórossal. Mint megtudtuk, igazi zenész családból származott. Testvérei is foglalkoztak zenével, sőt az egyik sógora, Keönch Boldizsár magánénekes, zeneakadémiai tanár és egyben kitűnő tenorista volt, akit oratóriumi énekesként is többször hallhattunk.

Így azután többször rendeztek olyan „családi” hangversenyeket is, ahol a Bojta családon kívül néhány hivatásos zenész is részt vett, mi pedig a kórus háttérét biztosítottuk.

A szokásos kórusműveken kívül többször hozott olyan oratórium részleteket, melyeket alacsonyabb képzettségű kórusok által is énekelhető formára írtak át. (Lehet, hogy ő?) Ilyen volt például Haydn: „A Teremtés” című oratóriumának néhány részlete. Néhány év után ő is elment. Később még néhányszor visszajöttek családi hangversenyt tartani.

Körtvélyessy András

Végül jött András, aki bár végzettsége szerint gépészmérnök volt, de őt az egyházi zene sokkal jobban érdekelte. Valamennyi gyakorlata is volt már, így nálunk maradt egészen nyugdíjazásáig.

Vele már soha nem értük el azt a színvonalat, mint Jancsi és Nándi atya, sőt Karcsi idejében, de együtt maradtunk és sokáig együtt énekelünk. Hozott magával egy tenoristát is, akire nagy szükségünk volt, mert Pálos Pistit korán elvesztettük, fiatalon halt meg. Harmat Karcsi lett az új evangélistánk. Andrással is sokat és sokáig énekelünk, de a kórus már nem volt a régi.

Albertfalva letarolásakor, a hetvenes évek közepén sokan elköltöztek és nem nagyon akadt pótlás. Andrással is kirándultunk azért még néhány-szor. Nándi atyát Felsőgallán már vele látogattuk meg. Így, egyre csökkenő létszámmal dolgoztunk, szolgáltunk, ameddig András nyugdíjba nem vonult.

Kesselyák Gergő

Mi ezután is szerettünk volna együtt maradni. Szerencsénkre jött egy újabb zeneakadémista: Gergő, akinek az édesapja korábban az Egyház-tanács tagja volt. Ő is igazán jó zenész volt. Hozta a leánytestvéreit is, meg jött néhány fiatal fiú és lány is, akikkel már valahogy elboldogultunk. A régi dolgokat énekeltük, de Gergő itt mutatta be első oratóriumát is. Sajnos ez az idő már nem tartott sokáig, mert Gergő végzett a karmesteri szakon és ilyesmire már nem ért rá. Azóta csodás karriert futott be, az ország kedvencévé vált.

A mi kórustagságunk ezzel véget ért. Sok szép élménnyel gazdagodva, a régiek közül mi jöttünk el utoljára. 1952-től a kilencvenes évek elejéig tartott. Ami ezután történt, az már más fejezet.

(A kórus történetének befejező része lapunk következő, úrnapi számában olvasható.)

Kocsis István

Hat évtizednyi szolgálat

A Fehérvári lányok története

A plébánia január 17-i hirdetésében olvashattuk, hogy „albertfalvi katolikus közösségünk köszönetét fejezi ki a három Fehérvári testvérnek, Borikának, Julikának és Bőbének, akik közel hat évtizeden át minden vasárnapra friss virággal díszítették fel templomunkat, valamint rendszeresen segítettek a takarításban. Emellett a liturgikus időszaknak megfelelően saját maguk által mosott és vasalt oltárterítőkkal ékesítették a szentélyt, tették a templom színvonalához méltóvá.”

Ezen a januári vasárnap reggeli szentmisén Huszti Zoltán káplán atya az egyházközség nevében szentmise keretében köszönte meg a három Fehérvári testvérnek a több évtizedes áldozatos munkáját. A képviselő-testület vezetője, Vas Gábor világi elnök meleg szavakkal méltatta az ünnepelteket.

A sorok írója még kisdiaákként ismerte meg a Fehérvári családot, akik 1962-ben költöztek a Békés megyei Dévaványáról a kelenföldi Pajkos utcába. Bár lakásuk sem jogilag, sem egyházi beosztás szerint nem tartozott és ma sem tartozik Albertfalvához, mégis – amíg volt templomunkban minden reggel mise – a három testvér még véletlenül sem hagyhatott ki egyetlen egyet sem.

Kérdésemre, hogy napjainkban hogyan tudnak minden nap misén részt venni, elárulják: *„Amikor Albertfalván nincs reggeli mise, akkor a kelenföldi Szent Gellért-templomba megyünk, ahol szüleink hamvai is nyugszanak.”*

Aki még emlékszik a hatvanas évekre, az tudja, hogy Albertfalvát a Pajkos utcából a Keserű-éren át egy rozoga fahídon lehetett megközelíteni, busz, villamos akkoriban csak a Fehérvári úton járt. Gyalogszerrel, különösen kemény teleken hóban, fagyban legalább egy jó félóra kellett, hogy a fűtetlen, jéghideg templomban részt vehessenek a szentmisén.

A dévaványai családban a dolgozó Fehérvári szülők öt gyermeket neveltek, a három lány után érkezett a két fiú, Géza és Kálmán. Annak ellenére, hogy édesapjuk géplakatosként dolgozott a kisvárosban, kuláknak voltak elkönnyelve, részben elkötelezett katolikusságuk miatt. Géza az ötvenhatos forradalom után „kitántorgott” Amerikába, ott tanult tovább, megteremtve ezzel magának és családjának a biztos egzisztenciát. Kálmán, a legfiatalabb Fehérvári gyerek szintén itt, a Pajkos utcában lelt hajlékra, ő is az albertfalvi egyházközségnek oszlopos tagja.

A család 1961-ben költözött Budapestre, hogy közben egy év alatt lakhatóvá tegyék a már akkor több évtizede álló Pajkos utcai családi házat. A Fehérvári családnak a fővárosba költözésekor Albertfalván Ormai Gusztáv plébános mellett Horváth Imre atya végezte a kápláni teendőket. Ő volt a „hivatalos kinevezett” káplán, azonban rajta kívül reggelente misézett, gyóntatott még legalább 2–3 pap, akiknek sematizmusbeli titulusként szerényen csak a „szolgálaton kívül” kifejezés állott, aminek jelentését az egyházhoz közeli híveknek nem kellett sokáig magyarázni. Az eltiltott szerzetesek és világi papok szívesen dolgoztak Ormai Gusztáv plébánosunk védnöksége alatt, mert „védőszárnyaival” szinte minden nála jelentkező üldözött és misézéstől eltiltott papot megvédett.

Ezekben az években olyan sok volt a működésében felfüggesztett szerzetes, valamint világi pap, hogy a sekrestyési feladatokat is rendszerint áldozópap, vagy szerzetesnővér látta el. Így ismerhettük meg Rauch László Attila pálos atyát, Erdélyi Guidó ciszter atyát, Szabó Kornél atyát és Sárkány József verbita atyát, sekrestyési minőségben. 1950 és 1970 között tehát Albertfalván igazán nem beszélhettünk paphiányról.

A hajnali és reggeli misékről nem lehetett „elkészni”, mert többnyire a három oltár egyikénél állandóan misézett valaki. A ministránsok létszáma emlékeim szerint meghaladta a negyvenet, így bőven jutott ministráns minden miséző atya mellé. Horváth atya hamar megismerte és megszerette a Fehérvári családot, akik rövidesen felajánlották segítségüket. *„Imre atya, miben tudnánk segíteni?”* – kérdezték az egyik reggeli mise után a dinamikus fiatal káplánt. *„Lányok, nekem az lenne leginkább a segítség, ha a vasárnapra mindig szépen fel lenne virággal díszítve a templom, az esküvői díszítésekről pedig szintén gondoskodnának.”*

Káplánunk kérésekor Albertfalva községet alig több mint egy évtizede csatolták Budapesthez, a környék még őrizte falusias jellegét, a városrész megmaradt takaros portákból álló családi házas övezetnek. A szépen gondozott kerteket a gyümölcsfák mellett mindenütt különféle színekben pompázó virágok díszítették. A templomba részben ezekből a kertekből, másrészt virágüzletekből kerültek a virágok. Aki nem élt azokban az esztendőben Albertfalván, el se tudja képzelni, milyen változásokat jelentettek a hetvenes évek közepén történt szanalások, és a gomba módra felépült panelházak. A még megmaradt családi házak kertjeiben is egyre inkább új divat kezdett hódítani, a golfpályához hasonlóra nyírt fű néhány örökzöld cserjével, bokorral. A virágos Albertfalva lassan a múlt ködébe tűnt. Emiatt a virágdíszítést felvállaló lányok a templomra szánt virágokat leginkább péntek hajnalban a Budaörsi úti virágpiacon tudták csak kedvező áron megvásárolni.

Igazságtalan lennék, ha ebben a rövid kis írásban nem említeném meg Palotai Erzsébet tanítónőt, a három lány barátnőjét, aki kezdettől fogva részt vállalt a hetenkénti virágbeszerzésben és a templomdíszítésben. Sajnos Erzszi – akit ismerősei közül mindenki csak Pöszének ismert – már évek óta az égi oltárokat díszíti.

Külön kell megemlítenem a legtöbb virágot igénylő úrnapi körmeneteket. A négy külső oltár díszítéséhez és a virágszőnyegek elkészítéséhez egész kis közösség segített Pöszének és a Fehérvári lányoknak. Igazi csapatmunka volt. Kolozsár Judit, Pálos Erzszi, Huszár Márta, Somogyvári Ica, Ambrus Etelka és még sok lelkes fiatal – és kevésbé fiatal – együttműködésével készültek a szebbnél szebb virágszőnyegek, díszítések. A férfiak a sablonok elkészítésében jeleskedtek.

1958-ban megépült a templom orgonája. A templom felépítése óta lelkes, jó hangú fiatalokból és idősebbekből álló amatőr kórus alakult, akik színvonalas egyházzenei művekkel színesítették Doroszlai atyának, majd Guszti atyának vasárnapi nagymiséit. Pösze, valamint 1962-től a három Fehérvári lány stabil magját adta templomunk kórusának.

Ormai atya nagyon sok, működésében felfüggesztett lelkésznek biztosította a napi misézési lehetőséget és a megélhetéséhez szükséges anyagi minimumot. A sok „bújtatott” pap közül maga sem hitte, hogy egyszer későbbi főpásztorának kínálja fel nagyvonalúan a kántor-karnagyi állást. Dr. Takács Nándort 1959 februárjában a szemináriumi kispapok békegyűlésének fiaskója miatt tiltották el a papi szolgálattól. A fiatal papnak szerencséje volt, végzettsége és zenei tehetsége révén könnyen tudott civil foglalkozást találni, így került Ormai atya látókörébe. Nem ő volt az első pap-kántor Albertfalván, Dr. Ébner Alán ciszter szerzetest szintén Guszti atya alkalmazta kántornak, aki egészen a tragikus körülmények között bekövetkezett haláláig látta el a kántori feladatokat. A Fehérvári lányok még Alán atya kántori működése alatt kapcsolódtak be az albertfalvi kórus életébe. Nándi atya karnagyi működésének idején a kórus már elképzelhetetlen Pösze és a Fehérvári lányok nélkül. Nándi atya öt évig ült templomunk orgonájánál és mellette vezette a kórust, amikor 1973 márciusában az Egyházügyi Hivatal engedélyével váratlanul reaktiválták és kápláni, majd nem sokkal később plébánosi kinevezést kapott.

Időközben azonban olyan szoros baráti kapcsolat alakult ki a volt kántorkarnagy és a Fehérvári lányok között, hogy ha ezután Nándi atyának Budapesten volt tennivalója, minden alkalommal – még püspökké választása után is – náluk szállt meg. Látogatásunk alkalmával Borika büszkén mutatja a későbbi székesfehérvári püspök szobáját, amit halála óta változatlanul tartanak.

A Fehérvári lányoknak a Pajkos utcába költözése óta 59 év múlt el. Imre atyának tett ígéretüket egyre nagyobb nehézségek árán tudták csak megtartani. Nehézséget okozott a péntek hajnali virágpiacra menetel, de a templomtakarítás talán még ennél is megterhelőbb feladatnak bizonyult.

A három Fehérvári testvérnek ezt a hosszú önkéntes szolgálatot köszönte meg ezzel a szentmisével egyházközösségünk. Plébánosunk, Henrik atya pedig ígéretet tett, hogy ennek az évnek minden hónapjában egy vasárnap reggeli szentmiséjét a múlhatatlan érdemeket szerző lányokért ajánlja fel.

Az Egyházközségi Levél ezzel a kis megemlékezéssel köszöni meg Fehérvári Borinak, Erzsinek és Julinak közel hat évtizeden keresztül tartó áldozatos munkáját, és kívánjuk, hogy még sok esztendőn át köszönthessük őket a reggeli miséken.

Sümegh László

Rövid híreink

Czikkelyné Ágh Nóra „Városi vagányok” című előadását rögzítettük, archív anyagaink közül pedig már Kiss Gábor bibliatörténeti előadását is meg lehet nézni. Javasoljuk, hogy az érdeklődők iratkozzanak fel a Studio AKTK YouTube csatornára, ahová folyamatosan töltjük fel a különböző tartalmú előadásokat. Keressenek minket Facebook oldalunkon is!

Szeretettel várjuk azokat, akik csatlakozni szeretnének a **„Fiatalok a Fenntartható Fejlődésért”** csoporthoz. A rendelkezésünkre álló pályázati támogatási összeg felhasználásával szeretnénk a gyerekeknek tematikus természetismereti foglalkozásokat szervezni a vírusveszély enyhülése után. A részletekről a későbbiekben tájékoztatjuk az érdeklődőket. Jelentkezéseket az aktk2019@gmail.com címre várjuk.

Kiss István
AKTK elnök

„Derüljön ránk a mi Urunk, Istenünk fényessége, kezünk munkáját erősítsd meg, és áldd meg kezünk munkáját!” (90. zsoltár, részlet)

A pszichopedagógus

Húsz évig élt családjával Albertfalván. A plébániai képviselőtestület oszlopos tagja volt és aktívan vett részt a közösség életében. Rendszeresen fordultunk hozzá, ha csemetéinkkel problémáink voltak. Szalézi munkatársként most is figyelemmel kíséri az albertfalvi történéseket. A közelmúltban az AKTK virtuális Szent Mihály Akadémiáján tartott háromrészes előadást gyermeknevelési témákban. Rózsáné Czigány Enikő mesél életéről és hivatásáról.

Speciális élethelyzetben születtem. Szüleim a kitelepítés elszenvedői voltak, és ez meghatározta az én későbbi életemet is. Az érettségi után az orvosi egyetemre jelentkeztem. Bár az eredményeim alapján bejutottam volna az általános orvosi karra, mégsem vettem fel. A középiskolai osztályfőnököm ráírta a jelentkezési lapomra, hogy politikailag megbízhatatlan. Ez akkoriban elegendő volt ahhoz, hogy a megfelelő pontszámaim ellenére „helyhiány miatt” elutasítsanak. Aztán még kétszer próbálkoztam, de mindkét alkalommal a gyógyszerész karra irányítottak át. Az első átirányítás után elmentem egy gyógyszertárba dolgozni, hogy megtudjam, mi az a

gyógyszerészség. Persze tisztában voltam azzal, hogy nem csak a gyógyszerügyi munka jelenti a szakmát, de a betegekkel való közvetlen kapcsolat fontos volt számomra. 6-7 hónap után már tudtam, hogy nem ez az én utam. A második átirányítást követően képesítés nélküli napközis nevelői munkát vállaltam egy VIII. kerületi, zömében hátrányos helyzetű tanulókat befogadó általános iskolában, ahol az iskolavezetés beíratott egy szaktanfolyamra. A tanfolyam vezetője egy távoli rokonom volt, aki javasolta, hogy tanuljak pszichopedagógusnak.

Énbennem akkor még az a kép élt, hogy a gyógypedagógus csak értelmi fogyatékos gyerekekkel foglalkozik. A rokonom összeismertetett Pálhegyi Ferenc (Apáczai Csere János-díjas) református gyógypedagógus-pszichológus főiskolai tanárral, aki nemcsak mesélt ennek a hivatásnak a szépségeiről, hanem elvitt a vakok, illetve a nagyothallók oktatási intézményeibe is. Nagyon megtetszett, de úgy éreztem, hogy nem pont ezzel szeretnék foglalkozni, mert itt egy állandósult állapotról van szó. Sokkal inkább vonzott egy olyan terület, ahol például a pszichés problémát meg is tudom oldani vagy enyhíteni. Akkor döntöttem el, hogy a pszichopedagógia szakot választom, a kötelező oligofrénpedagógia (mai értelmezés szerint értelmileg és tanulásban akadályozottak pedagógiája) mellett.

A főiskolára első próbálkozás után bejutottam. A szakdolgozatomat a Fővárosi Madarász utcai Gyermek-kórház Égéssebészeti Osztályán írtam, ahol annyira elfogadták és később már igényelték is a munkámat, hogy még három évig, a kislányom születéséig főállásban ott dolgoztam. Közben hallgatókat is fogadtam a főiskoláról, és így gyakorlatvezető is lettem. 1984-ben pedig meghívtak oktatónak a Bár-

czai Gusztáv Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskola pszichopedagógia szakára. Később a főiskolát az ELTE intézményei közé integrálták. Éveken keresztül párhuzamosan oktattam a Gyógypedagógiai, valamint a Tanító- és Óvóképző Karon is. Az oktatómunkám mellett másodállásban visszajártam a gyermekkórház Égéssebészeti Osztályára, és a kórházhoz tartozó Faludi utcai Gyermek- és Ifjúságpszichológiai Szakrendelőbe. Amikor az Égéssebészeti Osztály főorvosa átvette a János Kórház Gyermeksebészeti Osztályának vezetését, akkor én vele mentem. Úgy alakult az ottani munkám, hogy égéssérült valamint koponyaműtéten átesett gyerekekkel foglalkoztam. A kórházban segítettem a gyerekeket felkészíteni a nagyobb beavatkozásokra. Szabadidős foglalkozásokat szerveztem a tartósan kórházi kezelésre szorulóknak, hogy minél elviselhetőbb legyen számukra a benttartózkodás.

Abban az időben úttörő munkának számított, hogy az egészségügyben gyógypedagógiai tevékenységet végzünk.

Igen, ezt én magam is megtapasztaltam. Főiskolásként jártam több gyermekklinikán. Társadalmi munkában segítettünk a tartós ápolásra szoruló leukémiás gyerekek környezetét otthonosabbá tenni. Különlegességnek számított a hetvenes évek végén, ha egy kórház gyógypedagógust vagy pszichológust foglalkoztatott. Mennyire volt nehéz dolgok?

Meg kellett teremtenünk egyfajta szemléletváltás alapjait. Sokszor be kellett bizonyítani az orvosoknak, hogy a szikén kívül másra is szükség van. Ráadásul a gyerekek mellett esetenként a szüleikkel is foglalkozni kellett a gyorsabb vagy teljes gyógyulás érdekében. A Gyermek Ideggondozóban (ma mentálhigiénés központ) szülők iskoláját vezettem, s köztük többen voltak olyanok, akik maguk is mentális betegségben szenvedtek. Összefoglalva: az élet több területén le kellett rombolnunk azt a hibás képet, ami az emberek fejében a gyógypedagógiáról kialakult. A többségi iskolában ugyanúgy van létjogosultsága a gyógypedagógiai munkának, mint a krónikus beteg osztályokon vagy a fogyatékos gyerekek intézményeiben. Sokszor egy túl jó képességű vagy rendkívüli kreativitással bíró gyerek beilleszkedési, esetleg magatartászavart mutató viselkedését is érdemes pszichopedagógus szakemberrel együttműködve korrigálni.

Nem bántad-e meg, hogy nem lettél orvos?

Egyáltalán nem. Minden tekintetben megtaláltam a munkám adta örömet mind a gyógyítómunkában való részvétellel, mind a felsőoktatásban való tanítással, kutatásokban való részvétellel, mind az országot járva a továbbképzések megtartásával. Valószínűleg ezt a hivatást kellett választanom. Nincs miért keseregnem.

Azt hiszem, hogy a hivatásoddal szorosan összefügg az is, hogy szalézi munkatárs lettél. Minek, vagy inkább kinek volt ez köszönhető?

A kilencvenes évek elején Verbényi István atya felkérésére részt vettem annak a szakmai csoportnak a munkájában, amelyik a pedagógiai programot kidolgozta az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola megalapításához. Az iskola engedélyezése után pedig a pályázók közül mi választhattuk ki az iskola pedagógusait. Az iskolaalapításnál szorgoskodó szaléziak elmondták, hogy a világi segítőkre is szükségük lesz.

Addig fogalmunk sem volt arról, hogy ezeket az embereket hívják szalézi munkatársnak. István atya és Ábrahám Béla atya felhívására elkezdtek tanulni a „szaléziságot”. A tőlük kapott írógépen készült szakirodalmat olvastunk. Időről időre összejöttünk, átbeszéltük az addig olvasottakat, megvitattuk a felmerült kérdéseket, elmélyedtünk Don Bosco életében is, hogy minél közelebb érezzük magunkhoz a szalézi lelkiséget. Az egész iskolai évet átívelő tanfolyam végén májusban rendeztünk az akkor már működő iskolában egy testet-lelket megmozgató vidámságnapot. A nap végén egy ünnepi szentmise keretében tettünk ígéretet a szalézi munkatársi életre. Az évek során sokan elköltöztek Albertfalváról, néhányan meg is haltak, de azért maradtak itt fiatalabbak, akik továbbviszik a Don Bosco-i szellemiséget.

Mivel foglalkozol mostanában?

Nyugdíjasként egy évig visszajártam az egyetemre óraadóként, de aztán úgy döntöttem, hogy már csak a szaléziaknál szeretnék dolgozni. Gyerekek között ugyan ritkábban vagyok, de tanfolyamokat, nevelési értekezleteket tartok. Ha a pedagógusoknak nevelési problémáik vannak, abban próbálok segíteni. Ezek mellett pedig a Szalézi Értesítőben szoktam aktuális nevelési témákban írni. Most éppen egy tanfolyam akkreditálásának előkészítésén dolgozunk, amelyet főleg az egyházi iskolák pedagógusainak szánunk. Eredeti elképzelésem ellenére az egyetemtől nem sikerült teljesen elválnom, a közelmúltban megkerestek szintén egy akkreditációs munkával. Nem szeretek már túl sok mindent elvállalni, mert akkor nem jut elég idő a családomra. Sokat vannak nálunk az óvodás ikerunokáim. Nagyon élvezem, ha velük lehetek. A közös játékok mellett nagyokat kirándulunk. Ők segítenek a fizikai és pszichés állóképességem megőrzésében, valamint a világ új és jó dolgaira való rácsodálkozásban is.

Remélem, sikerült egy nehéz, bár nagyon érdekes hivatást megismertetni a kedves olvasóval. Titkon bízom benne, hogy ezeket a sorokat olvasva többekben felkeltettem az érdeklődést a szalézi lelkiség és Don Bosco megelőző pedagógiája iránt is. Köszönöm az interjút.

Kiss István

Egy közösség Don Bosco nyomában

Az animátorok szolgálatát mindenki ismeri Albertfalván. Ki ne látta volna őket augusztus utolsó hetén a Csillagtáborra készülni, gyerekeket terelgetni, vagy ki ne csodálkozott volna rá, milyen elmésebbnél elmésebb játékokkal szórakoztatják az ifjúságot az egyházközségi farsangon vagy a Don Bosco iskolában? Azonban összetartó közösségük belső életéről talán nem sokat tudunk. Erről a titokról szándékozunk fellebbenteni a fátylat a velük készített riportunkban.

Online beszélgetésünkön az animátorok öt generációjának képviselője vesz részt. Sorban kérdezem őket a közösségük történetéről, élményeiről, céljaikról, vágyaikról. Elsőként a rangidős Pongor Somáé a szó.

Soma

Olvasóink közül talán többen nem tudják, hogyan is kezdődtek Albertfalván a Csillagtáborok. Soma, mesélnél erről?

A Csillagtáborok története régebbre nyúlik vissza, mint az animátoroké. 1992 és '99 között István atya mellett Ábrahám Béla szalézi szerzetes atya szolgált káplánként, neki köszönhetően alakult ki a szalézi jelenlét Albertfalván. Én pont ebben az időben jártam a Don Boscóba. Szalézi munkatársak is működtek Albertfalván, ők hoztak létre egy napközis tábort Csillagtábor néven, illetve később évközben oratóriumokat is szerveztek az iskolában. Béla atya révén kerültem szorosabb kapcsolatba a szaléziakkal, általa a nyaranta Péliföldszentkeresztben megrendezésre kerülő ministráns-táborokba is eljutottunk, ahova később jó pár éven keresztül én vittem az albertyfalvi csapatot.

Az animátorok működése 2008-ban kezdődött.

Ekkor keresett meg pár ismerősöm, hogy van-e kedvem részt venni a következő Csillagtábor szervezésében, mivel a szalézi munkatársak nem tudták vállalni. Ők az akkor működő PONT közösség tagjai voltak, belőlük és néhány nagyobb ministránsból jött létre az első albertfalvi animátor csapat, a munkánkat pedig az aktív szalézi munkatársak is segítették. Én korábban nem jártam ebbe a táborba, így elsősorban a pélföldszentkeresztii tapasztalataimat hasznosítottam, de mivel több módszer is érvényesült a szervezésben, szerintem egy elég izgalmas program épült fel. Számomra a kezdettől az volt a legfontosabb, hogy a táborokban az animátorok és a gyerekek közös élményeket szerezzenek, amiből mind tanulnak, és a gyerekek az animátorokban inkább egy barátot, adott esetben példaképet láthassanak, nem pedig egy felnőttet, aki megmondja nekik, hogy mit kell csinálni. Egyszerűen megfogalmazva ez az alapja a Don Bosco-i nevelési módszernek is, amit a szaléziaknál ismertem meg.

Az első táborban kb. 20-25 gyerek vett részt, és az olimpia volt a tábor központi témája. Hat évig működött ebben a felállásban az animátorcsapat. Az utolsó tábor, aminek a főszerzője voltam, 2013-ban volt, ekkor már több mint 100 résztvevővel. Ez egy elég jó időszak volt, az akkori csapatból kiemelném Wappler Annát és Katit, Kiss Kingát, Varga Zsófit, Fejes Csabit és Mikit és Bató Lacit, később Bató Misit és az öcsémet, Pongor Marcit és persze Irént, aki rengeteget segített nekünk!

Év közben is próbálkoztunk programok szervezésével, változó sikerrel. Voltak időszakok, amikor ezeket sikerült rendszeresíteni, és hetente vagy havonta is tartottunk oratóriumokat a Don Boscóban. Az iskolán kívüli programok közül a legnagyobb esemény mindig a nyári tábor volt, itt pedig évről évre nőtt az érdeklődés.

Akkoriban, bár jóban voltunk, az animátorokkal nem jártunk össze rendszeresen, inkább csak az oratóriumokon, táborok előtt találkoztunk. Ezen kívül inkább baráti események, bulik voltak jellemzőek, előfordult, hogy elmentünk együtt koncertekre vagy kirándulni. Ilyen szempontból más volt akkor a helyzet, mint most, nem működött különösebben szervezeten az animátorcsapat a meghirdetett programjainkon kívül.

2013-ban úgy döntöttem, hogy továbbadom a stafétát. Láttam, hogy nagyjából megtörtént egy generációváltás. Akiket az elején még táboroztattam, közben felnőttek és új fiatalok is kerültek az animátorcsapatba.

Máig azt gondolom, hogy ez egy nagyon jó döntés volt, a szervezést Fejes Mikire bízta, aki azt gondolom, hatalmas munkával egy következő szintre emelte az albertfalvi szalézi animátorok közösségét.

Miki

Miki, ezek szerint az animátorokból te szerveztél közösséget. Hogyan történt ez?

2012-ben Somával arra gondoltunk, hogy létrehozhatnánk egy fiatal közösséget, melyben évközben is találkozhatnánk a nagyobb fiatalokkal a Csillagtáboron és az oratóriumokon felül. Pár alkalom után pedig azt javasoltam, hogy ebből a csapatból lehetne egy következő animátor generációt képezni. Ehhez akkor tavasszal kaptunk képzési anyagokat a szaléziaktól, melyek segítségével elkezdtem az évközi képzéseket. Eleinte Soma és Bató Margit segített ebben sokat. Majd ősszel Bató Lacival és Misivel részt vettünk a szalézi animátortalálkozón, ami számunkra az első volt. Ez nagy hatással volt rám, s még szorosabbá vált a kapcsolatunk a szalézi renddel, már nem csak a ministránstáborok, hanem animátorok kapcsán is. Az évközben folytatott képzések eredményeként a 2014-es táborban (melyet ekkor először vezettem én) Irén, albertfalvi szalézi munkatárs mellett már nyolc nagy- és hat kis animátor volt jelen a táborban, akik már az új generációt jelentették.

Az animátorok közösségébe alapvetően a ministránsok közül és a Csillagtábor legidősebb résztvevőiből, a 14 év körüliekből hívjuk meg a fiatalokat. Belőlük lesznek először a kék kendős kisanimátorok. Ha egy kisanimátor pár éven keresztül részt vesz a képzéseken és bizonyítja megbízhatóságát, ügyességét és elkötelezettségét, akkor felajánljuk neki, hogy legyen ő is nagyanimátor. Ha erre igent mond, egy nyilvános ígéretet tesz, és ennek keretében megkaphatja a narancssárga kendőt is.

Ma 26 animátor van a közösségünkben, különböző korosztályokban. Minden héten találkozunk egymással. Az alkalmaink felváltva vagy oratóriumok, amiket együtt szervezünk, vagy képzések, vagy csapatépítő alkalmak, melyeken egyszerűen csak jól érezzük magunkat együtt. Minden találkozásunkra jellemző, hogy valami kis csavarral, kreatívan akarjuk megvalósítani – ezt még Somától lestük el. Ezek a közösségi találkozásaink jelenleg az online térben valósulnak meg. A képzéseken, amiket „Füleseknek” hívunk, a korosztályok egymástól elválasztva vesznek részt.

A legidősebb korosztály az egyetemistáké, akik már legalább hét éve végzik ezt a szolgálatot, az ő képzésüket én vezetem. A középiskolások korosztályába olyan animátorok tartoznak, akik már legalább négy éve vannak közöttünk; az ő képzésüket már elejétől fogva Misi vezeti. A legfiatalabb korosztály pedig a kisanimátoroké, az ő képzésüket Fejes Orsi és Mig Balu vezeti. Misi az én „jobb kezem”, ahogy én Somáé voltam, Orsi és Balu pedig már szintén vezetőtársaim. Fontosnak tartom, hogy mindenki lehetőséget kapjon a fejlődésre, így egyre nagyobb felelősséggel járó feladatokat bízok rájuk.

Hosszú távú terveim között szerepel, hogy szalézi munkatárssá váljak – most végzem az ehhez szükséges képzést. Örülnék, ha pár év múlva Albertfalván újra többen lennének szalézi munkatársak, és együtt még tovább tudnánk fejleszteni a gyerekekkel kapcsolatos szolgálatunkat. A Csillagtáborban való pontos helyem hosszútávon még nekem sem teljesen tiszta, hiszen pont az adja az egésznek a vagányságát, hogy fiatalok vezetnek kisebb gyerekeket. Jó példát azonban Iréntől láttam, ami inspirál abban, hogy felnőttként én is meg tudom majd találni a helyem köztük.

Mit jelent számodra, hogy animátor vagy?

Olyan fiatal, aki „*a fiatalokkal a fiatalokért*” tesz (ahogy a 2015-ös szalézi strenna is szól). Az animátor közösség pedig a harmadik családom, amelyben elsősorban nem vezető, hanem egy tapasztaltabb báty szerepében érzem magam. Otthon vagyok közöttük.

Misi

Misi, mesélj arról, hogyan váltál Miki „jobb kezévé”, helyettesévé?

Én azok közé tartozom, akik már a kezdetektől fogva beleláttak a Csillagtáborok történetébe, hiszen kisgyerekkorom óta részt vettem bennük. 2009-ben lettem kisanimátor, egy évvel később nagyanimátor. Akkor még nem volt semmilyen képzés, ami utólag nagyon rám fért volna. 16 évesen rá kellett döbennem, hogy milyen komoly felelősség, hogy nálam kisebb gyerekek egy csoportja teljes mértékben rám van bízva. Már Soma alatt is beleláttam a szervezés mélységeibe, de Miki volt az, aki egyre jobban bevont a tábor és a közösség szervezésébe. Sokat tanultam tőle.

A 2020-as táborban, amit már én vezethettem, tudtam hasznosítani azt a tudást és tapasztalatot, amit az előtte lévő évek alatt kaptam.

Jelenleg a középiskolás animátorok képzését viszem, a kapott anyagok, Miki meglátásai és a tőle tanultak mellé igyekszem új elemeket is hozni.

Mit jelent számodra, hogy animátor vagy?

Úgy érzem, sokkal többet kapok ettől, mint amit beleadok. Olyan készségeket tudtam elsajátítani az animátorságból, amiknek az élet más területein is hasznát veszem. Például nem okoz gondot számomra egy bármilyen találkozó megszervezése, lebonyolítása. Ezentúl fontos számomra, hogy konkrétan az Albertfalvi Animátorok közé tartozok, mert ebben a közegben igazán önmagam lehetek.

Kinga és Balázs

Az animátorok középiskolás korosztályát ketten is képviselik: Mig Édua Kinga és Győrik Balázs. Elsőként Kingát kérdezem.

Kinga, hogy lett belőled animátor?

Kiskorom óta jártam Csillagtáborokba, először azokba, amelyeket a szalézi munkatársak szerveztek, azután majdnem az összes animátorok által szervezettbe. Jártam oratóriumokra, így mindig előttem volt a példájuk, és szerettem volna közéjük tartozni. A bátyjaim is animátorok lettek, de nekem még várnom kellett a meghívásra, így eggyel későbbi generációba tartozom, mint ők. Akkor zavart, hogy a „kicsik” között vagyok, de utólag örülök, hogy így alakult, mert „tiniként” nehezebben oldódik fel az ember a családjá körében (aztán persze ezt kinőttem), és így a korosztályom java-részt olyanokból áll, akiket gyerekkorom óta ismerek. Jól érzem magam köztük, annak ellenére, hogy én vagyok az egyetlen egyetemista.

Balázs, mi a te történeted?

Annyiban nem szokásos a történetem, hogy kiskoromban én nem jártam a Csillagtáborokba. A ministránsok közé tartoztam és így kértek fel kisanimátornak öt éve. Három éve már a nagyanimátorok közé tartozom.

Lenke

Lenke, te képviseled ebben a beszélgetésben az animátorok legfiatalabb generációját. Mikor gondoltál először arra, hogy animátor legyél?

Én már nagyon kis korom óta járok Csillagtáborba. Hat évesen mentem először, kordedvezményesen. Nem tudnám megmondani, hogy mikor gondoltam rá először, de régóta, évek óta szeretnék animátor lenni.

Már 14 évesen kaptam segítői feladatokat a táborban, és végül tavaly meghívtak a kisanimatorok közé.

Mindnyájatoktól kérdezem, hogy a nem hívő barátaitok, iskolatársaitok, kollégáitok előtt szoktatok-e beszélni arról, hogy animatorok vagytok?

Misi elmondja, hogy nemrég váltott munkahelyet és beleírta az önéletrajzába, hogy táborszervezési tapasztalattal rendelkezik. Új munkahelyén pedig egyik kollégájával, akiről kiderült, hogy cserkész, sokat beszélgettek erről.

Kinga elmeséli, hogy egy évfolyamtársnőjéről kiderült, hogy ő is szalézi animator egy másik városban, így közös témájuk lett a tapasztalatok megosztása.

A fiatalokat faggatom, hogy hogyan hat rájuk Miki példája, aki azon gondolkodik, hogy még mélyebben elköteleződjön a szalézi rend felé azzal, hogy szalézi munkatárs szeretne lenni.

Mind elmondják, de különösen Balázs hangsúlyozza, hogy számukra nagyon inspiráló Miki lelkesedése, tervei és mélyebb elköteleződése.

Öröm volt hallgatni ezeket a lelkes fiatalokat, akik a tanulás vagy munka mellett szabadidejük jelentős részét fordítják arra, hogy az albertfalvi gyerekeknek örömet szerezzenek és értéket adjanak át. Szolgáltatuk üzenet minden olvasónk számára: ilyeneké az Isten országa.

Schwarczkopf Bálint

MASZKabál

A járványhelyzet miatt ebben a tanévben nem sok közösségi program jutott osztályrészül az iskola diákjainak. Szinte mindig csak azzal szembesültek a fiatalok, hogy épp mi nem valósul meg (sulibuli, Erzsébet-Katalin-bál, Jótekonysági Est stb.). Ennek fényében február elején kettőzött erővel kezdtek el készülni a farsangra kicsik és nagyok egyaránt.

A bált persze alsós vagy felsős szinten összevontan nem lehetett megrendezni, de külön-külön, a saját osztályterekben igen. A vidám együttlétre kiéhezett gyermekek ötletes produkciókkal és jelmezekkel lepték meg egymást. Önfeladt játszadozás csalt mosolyt mindenki arcára; pár órára sikerült elfelejteniük, milyen sanyarú volt a sorsuk az elmúlt időszakban. Rengeteg volt a móka, kacagás. Különleges MASZKabál kerekedett belőle. Természetesen szinte végig fedett arccal zajlottak a programok, de a fotózásnál többnyire mertünk nagy levegőt venni... A csoportképek önmagukért beszélnek.

Makrai Ákos

Húsvét gyerekszemmel

A nagybőjti időszak során hozzátartoznak mindennapjainkhoz a bőjti napok, a lemondások, a felajánlások és a vállalások is. Kisgyermekes családként ezeken felül sokféleképpen készíthetjük fel szívünket-lelkünket húsvét szent ünnepének megélésére. Ahány ház, annyi szokás. Egyházközségünk családjai nagy örömmel osztották meg ötleteiket, húsvétra készülési szokásaikat. Fogadjátok sok szeretettel ezeket!

Zábrák család: szabadtéri keresztút a gyerekekkel

Czmerk család: szentsír

Brunner-Lengyel család:
„ólomüveg” jócselekedet
színező kereszt

Borbély család:
töviskoszorú
virágokkal

Imre család:
cserép Golgota
és szentsír

Miks család: húsvéti rajz
az ünnep lényegéről

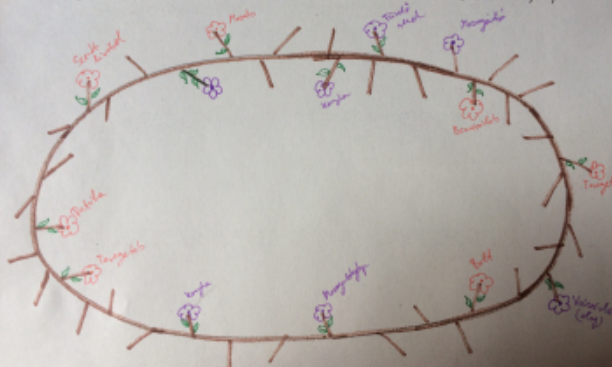
Takács család: nagyböjti
gyertyák

Bagó család: LEGO utolsó vacsora

"Isten abban mutatja meg nekünk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk." / Róm 5, 8 /

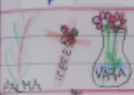

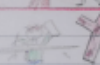
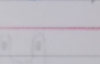
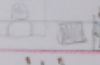
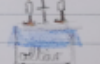
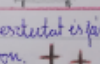

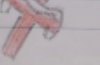

A cserkészcsapat jócselekedet koszorúja

Brunner-Lengyel család:
LEGO virágvasárnap kereszt

Szmola család: húsvéti napló

Készülődések			
Virág- Vasárnapo	A plébánia online miséjét hallgattuk. Vasára virágokat szedtünk és gallyakból keresztet készítettünk.		Jócelekedéseim Sokat írtottam két éves öccsemmel. (Előddel).
Nagyhét fő	Reggeli imát tartottunk tanulás előtt. Meghallgattuk az anyanyelvünket. Készültünk a kislivóra, megafantuk az anyanyelvünket inkább.		Ajándékot készítettem a testvéreimnek. Údvart sepegettem.
Nagy kedd			
Nagy szerda	Húsvéti üdvözlőlappokat készítettem testvéreimmel, amiket az email kültünk a családnak.		Segíttem a húsvéti nagytakarításban.
Nagy csütörtök	Felkerestük Pilgrimage-t. Yakovec kápolnáját. Este megajátuk az Utolsó vacsorát. Bőszalézt imádkoztunk. Az udvaron olent állítottunk.		
Nagy péntek	Délben keresztutat hallgattunk, három órákor pedig az online szertartást. Várakoztunk, orádkoztunk, testvéreimmel torjót festettünk. Este megajátuk Kálmán atya Felhívás című bibliját. Húsvét vasárnap a család összejött a fűten, a tihor kezdődő szünnapra. Egész nap ünnepeltünk.		Segíttem az olent állításban. Nem kiálltunk és hangokoltunk az anyanyelv- A feltámadási mise köze- -tibe este kilencher kezdődött, én ottam a kereszt aláadni. fő volt segített lenni!
Húsvét Vasárnapo			
			
			
			

Húsvéti feladvány

Találd meg a 8 különbséget a két kép között!

Névadó ötletpályázat

Rohamosan épül a közösségi házunk, pár hónap múlva már az átadó ünnepségen fogunk neki együtt örvendezni. Minden közösségi háznak van neve, úgy illik, hogy a mienknek is legyen. Vajon mi legyen az? És ki döntsön róla?

A mi közösségi házunk lesz, ezért a mi feladatunk a névválasztás.

Találjuk ki együtt, közösen!

Sokunknak sokféle, jobbnál jobb ötlet jut eszébe különböző szempontok, elképzelések alapján. Nincs jó vagy rossz név, nincs helyes vagy helytelen megoldás. Ennek ellenére mégis muszáj kiválasztani azt az egyet, amit a legmegfelelőbbnek tartunk mi, albertfalviak. Ezért először ötleteket, javaslatokat várunk tőletek. A legjobb, legötletesebb, legegységesebb, vagyis „legalbertfalvibb” nevek közül szavazás keretében fogjuk közösen eldönteni, hogy milyen nevet viseljen a jövőben a közösségi házunk.

Ezért most arra kérünk benneteket, hogy írtátok meg, hogy milyen nevet adnátok a közösségi házunknak! Ne csak az ötleteiteket osszátok meg velünk, hanem azt is, hogy miért éppen az a név jutott eszetekbe, mit fejez ki számotokra, miért lenne jó, ha éppen arra esne a választás!

Javaslataitokat az **albertfalviplebaniairoda@gmail.com** címre küldött e-mailben várjuk. Ha papíron szeretnétek megküldeni, akkor legyenek szívesek a szenteltvíztartó mellett elhelyezett dobozba helyezni!

EGYBŐL SEGÍT!

Támogassa a **Magyar Katolikus Egyház** szolgálatait!

LELKI
KÖZÖSSÉGET
adunk!

Segítjük a
CSALÁDOKAT!

Segítjük a
RÁSZORULÓKAT!

Jelen vagyunk az
OKTATÁSBAN!

Kérjük, rendelkezzen
Ön is adója egyházi
1%-áráról!

Technikai szám

0011

Köszönjük,
hogy támogatja
szolgálatainkat!

katolikus.hu

“

ÉN PEDIG, AMIKOR

FELEMELNEK

A FÖLDRŐL,
MINDENKIT

*magamhoz
vonzok.*

JN 12,32